

Slovenski

PRIJATEL.

Izhaja enkrat
v mesecu.

Velja po pošti
4d. 30.k. na leto.

Štev. 9. V Celovcu 15. septembra 1869. **XVIII. tečaj.**

Pridiga za 20. pobinkešno nedeljo.

(Starši! pošiljajte otroke v šolo! gov. J. A—st.)

„In je veroval on, in vsa njegova hiša.“ (Jan. 4, 53.)

V v o d.

Križi in nadloge se tudi imenitnih in kraljevih hiš ne zognejo. Tudi hišo imenitnega kraljevega služabnika je bolezen obiskala, in huda merzlica je ljubljenega sina tako zdelala, da mu že nobeden več pomagati ni mogel.

Skerbni oče, kader je že vse poskusil in videl, da sinu več pomagati ni, spomni se Jezusa in njegovih del, in sklene pri njem pomoči iskati. On pa ne pošlje koga zmed svojih služabnikov, ampak sam gre iz Kafarnavma v Kano Galilejsko. To precej dolgo pot hitro prehodi, in ko Jezusa ugleda, milo prosi: „Gospod! pojdi doli, prejden moj sin umerje.“ In ko je bila njegova prošnja vslišana, ni bil zadovoljen samo s telesnim zdravjem svojega sina, ampak ga tudi k veri v Jezusa pripelje. Tako je kraljevič poskerbel svojemu sinu za telesno in dušno zdravje. Njemu podobni naj bodo vsi keršanski starši; po njegovem zgledu naj skerbé za telesni in dušni blagor svojih otrok!

Pa moj namen ni, vam danes razlagati dolžnosti, ki jih imajo starši v ozir telesa in v ozir duše svojih otrok, samo to v misel vzamem, da nar imenitniša dolžnost staršev je ta, da svoje

otroke lepo podučujejo v resnicah svete vere in drugih potrebnih vednostih. Toda marsikterim staršem primanjkuje ali časa, ali pa potrebnega znanja, in še drugi nimajo veselja, da bi sami svoje otroke podučevali v vseh potrebnih rečeh. V tej stiski jim pride na pomoč šola. V šoli se trudijo učitelji, da otrokom nadomestujejo starše, in jih lepo podučujejo v keršanskem nauku in drugih potrebnih in koristnih rečeh. Tjekaj je treba otroke, kedar v šolske leta stopijo, zvesto pošiljati, in jih brez posebno imenitnega zadržka nikdar ne doma priderževati, zato rečem: Starši, vaša dolžnost je, otroke v šolo pošiljati! To bomo danes premišljevali.

Govoril bom v imenu Jezusa, ki je prijatelj nedolžnih otrok.

R a z l a g a.

Šola je neprecenljiva dobrota za sosese, in dobro bi bilo, da bi to večkrat premišljevali.

Tukaj se imajo otroci učiti, česar potrebujejo, da bi enkrat dobri in pridni ljudje bili. Če le navadne reči premislimo, ki se v šoli uče, bomo lahko spoznali, da so človeku zelo potrebne, da si v življenji zamore kaj opomoči. Kako velika dobrota je postavim branje; to nam dela veselje skoz celo življenje. Z branjem pobožnih dobrih bukev človek zmiraj pobožnejši in modrejši prihaja. Iz molitevnih bukev se zamore z ljubim Bogom pogovarjati, iz katekizma, iz življenja svetnikov, in iz drugih pobožnih bukev se zamore toliko dobrega učiti.

Kako lepo je, kader otroci in mladenči in dekleta prav dobro in lepo beró, koliko veselja zamorejo svojim staršem in drugim ljudem storiti, kader jim ob nedeljah in praznikih, in ob dolgih zimskih večerih iz dobrih bukev kaj beró; pa koliko družega prida branje prinaša! Kolikor lepih podukov je zdaj tudi v slovenskem jeziku spisanih o kmetijstvu, živinoreji, sadjoreji, vinoreji, po katerih si pridni bravec zamore svoje kmetovanje zboljšati. Marsikteri ljudje, ki brati ne znajo, morajo pisma, ki jih od drugih ljudi dobé, dostikrat ptujim ljudem brati dati, in dostikrat ptujim ljudem zaupati, kar jim je skrivnost.

Kako lepo, dobro in koristno je potlej pisanje, rajtanje, in sploh, kar se v šoli uči. Marsikteri fantič, ki je na kmetih v šolo hoditi začel, je pokazal, da ima bistro glavico, zato so ga dali v mestne šole, in je potem s pridnim učenjem duhoven ali kak drug imeniten gospod postal, in je svojo srečo našel. To je pač res, da študirati ne more vsak; toliko si pa tudi v šoli na kmetih vsak lahko pridobi, da se brati, nekoliko pisati in rajtati nauči, in da pošten, razumen človek in dober kristijan postane.

Današnji dan ni več tako, kakor je nekdaj bilo; če človek nič brati, pisati in rajtati ne zna, se mu dostikrat terda godi. Z bukvami in s peresom je zdaj v enem letu več opraviti kakor nekdaj v desetih letih, in marsikteri so že britko obžalovali, da se v mladosti nič učiti niso mogli, ali niso hotli. Kolikorkrat kdo pravi: „Raji bi en perst iz roke dal, da bi me bili le moji starši kaj naučiti dali“. Skerbite torej, starši! da se vaši otroci kaj izučé, saj ne veste, kam še vaši otroci pridejo, in ali morebiti ne bodo tega zlo potrebovali. Pošiljajte jih v šolo, to bo njih nar boljša dota, in hvaležni vam bodo za to, ko bote vi že v grobu počivali.

Jes mislim od vas, da ste pametni, in da mi ne bote zopergovarjali. Neumno govorjenje je to, če starši pravijo: „Mojim otrokom ni potreba tega znati, saj tudi jes ne znam“. To je ravno tako, kakor da bi neumnost boljša bila, kakor pamet, in kakor da bi se neumnost morala prehajati od roda na rod. Vaši otroci naj vendar ne ostanejo neumni in nevedni, kakor nespametna živina. Vaši otroci naj postanejo človeki, modri, zvedeni, pripravi in dobri. Zato je Bog zmožnost v njih dušo položil. Talenti naj se nikar ne zakopljejo v svoj lastni odgovor, otrokom pa v škodo, ki jih ne pusté prav podučiti. Če tega sami ne sprevidite, verjemite tistim, ki boljši razumejo, in zaupajte jim, da dobro mislijo z vami in vašimi otroci.

Jes ne vem, kakšen prazen strah tisti imajo, ki svojim otrokom ne pusté, da bi se pisati učili. Če se tega bojé, da bi otroci pisanje napek obračali, vam jes to povem: nobena reč ni tako sveta in dobra, da bi se ne mogla napak obračati. Ko bi ta izgovor obveljal, potlej bi ne smeli tudi nobenega noža in nobene puške več narejati, ker z nožem bi kdo vtegnil si vrat odrezati, in s puško se vstreliti in sam sebi življenje vzeti. Ali pa se zavoljo tega bojite zapeljevanja. Jes pa vam rečem, da mnogi so že hudobni postali, ki tudi pisati niso znali!

Torej je to prazen strah. Zato spolnujte dolžnosti ljubezni, in skerbite, da se bodo vaši otroci zdaj učili, kar jim bo enkrat v prid.

Pa kar se nar imenitnišega in nar boljšega otroci v šoli učé, od tega še nisem govoril, in to je keršanski nauk. Otrok, kteremu vera kakor močno drevo ni v serce zasajena, je za res nesrečne stvar — za ta in za uni svet. In kje duhovni pastir to hoče drugod storiti, kakor v šoli? Tukaj stoji med malimi stvarcami kakor oče med svojimi otroci; tukaj ima nedolžne duše varovati in h Kristusu voditi; tukaj jim ima serce odpreti za vse dobro in nebeško; tukaj vstanoviti njih časno in večno srečo.

Pa starši mu morajo pomagati, in njih perva dolžnost je otroke pridno v šolo pošiljati. Bil je v nekem kraju oče, ta je imel revne, zlo revne otročiče, in nič jim ni imel jesti dati. Tam pa je bila dobrotna hiša, kamur so vsak dan priti smeli, in našli so pogernjeno mizo polno nar boljših zdravih jedi. Pa oče jim dostikrat ni pustil tje iti, doma jih je v hišo zaperl, in namest kruha jim je dal kamne v roko, naj bi jih ubogi červički glodali, in se ž njimi nasitovali. Otročiči pa so bili od dneva do dneva slabejši, in nekaj jih je res lakote pomerlo. Strašna neusmiljenost! si bote mislili, grozovitna brezvestnost! Pa povejte mi, ali keršanski starši, ki otrok v šolo ne pošiljajo, kaj boljši delajo? Ubogi otročiči so lačni kruha večnega življenja, kruha božje besede; v šoli najdejo, česar potrebujejo, in radi — o tako radi jim ga dajemo, dajemo vsaki dan! Pa brezvestni starši jih ne pusté v šolo — in zakaj ne? zavoljo majhnega časnega dobička — morebiti še kuprenega solda ni vredno, kar fantiček, deklica stori, in odraščén človek bi to četert ure storil. Glejte to je tisti suhi kamen, ki ga otroku namesto kruha življenja podajo — in s tem kruhom naj si otrok svojo dušo poživlja. Kaj pa, če otrok umerje, — če umerje dušne smerti, preden ve, kaj je večno življenje? Starši! starši! ali menite, da se to nikoli ne prigodi? O mnogi, mnogi so otroke že končali, ker jih niso v šolo pošiljali! Ali si upate odgovor dati? Kakšna bo na smertni postelji, ko vam bo dušno umorstvo vaših otrok ležalo kakor mlinski kamen na sercu. Kaj bo sodnji dan, ko se bodo vaši otroci zoper vas vzdignili, in maščevanje nad vas klicali in rekli: Oče! mati! jes sem bil lačen in vi me niste nasitili! Jes več ne rečem, pa vi sami to še pre-mišlujte!

Ni pa še zadosti, da otroke le v šolo pošiljate; vi morate šolski poduk tudi doma podpirati. Otrok je zanemaren in razmišljen. Oče in mati morata namesti njega misliti in pametna biti. Šolski poduk pri nas vsak dan le dve uri terpi, in če se doma za otroka nobeden ne zmeni, spet hitro pozabi, kar se je v šoli naučil. Zato jih doma vprašajte, kaj so v šoli slišali, priganjajte jih, da tudi doma katekizem pridno berejo, in če ste v

stanu, jih izprašajte, da vam povedó, kar so brali. O učiti se je sila veliko! Sv. Pavl pravi, „da dolgost, širokost, in globočina božje modrosti v keršanstvu je neizmerna“ — in mi majhni človečki mislimo, da en par let v šoli smo grozovitno modri postali. Verjamite mi, katekizem so bukve, ki se jih še noben človek ni izučil, in od Boga razsvitljena sv. Terezija svojim duhovnim hčeram ni vedla boljših bukev priporočiti, kakor ravno katekizem. Priganjajte toraj otroke, da vsaj ta čas, ki jim je v podučenje odločen, prav obračajo. To je čas milosti za človeka, in na tem, kako je v keršanstvu podučen, je nar več ležeče, kakšno je njegovo življenje, in marsikteri ima cente grehov na svoji vesti, ki jih ne spozna, in jih bo še le takrat spoznal, ko mu jih bo božja pravičnost razsvetila pri sodbi; in kaj je vzrok tega? — zato, ker se v mladosti nič nčil ni. — To je spet nekaj, kar imate pre-mišljevati.

Poslednjič morajo starši skerbeti, da otroci tega ne pozabijo, kar so se v šoli učili; kader niso več dolžni v šolo hoditi. Zdaj še le je pamet godna, in se zamore več učiti; pa tudi vse hudo nagnjenje se zbuja, in strasti in tavžent nevarnost priteguje; človek mora zdaj keršanstvo bolj na tanjko spoznati, in se učiti ga ceniti, sicer ga hudič na vsako limanco vjame. Keršanski oče, keršanska mati! nikar naj ti ne bo žal za 18 soldov, za ktere katekizem dobiš, in ga svojemu sinu in svoji hčeri v roko daš; te bukve naj bodo tvoj hišni zaklad. Iz teh bukev naj ob nedeljah in praznikih tvoji otroci berejo, — sicer ti bodo kmalo premodri in nečimerni, in pred ko misliš, sklepal boš od žalosti roke nad glavo.

Zato je prav modra naredba, da so pri nas nedeljske šole upeljane, in če si ti moder oče, svetoval bi ti jes, da bi svojega otroka s petnajstimi letmi ne imel zadosti modrega, ampak da bi ga še en par let v nedeljsko šolo pošiljal. V nekterih krajih še tudi z osemnajstim letom v nedeljsko šolo hodijo, in še nikoli nisem slišal, da bi se tam poznejši spametovali, kakor tukaj pri nas. To je še toliko potrebniji, ker od tukaj, kjer nimate velikih zemljišč, mora veliko mladih ljudi iti v ptuje kraje kruha iskat, in veliko jih je v vojaščino vzetih. Kaj mladi ljudje od tam nazaj prinesó, je le predobro znano, in če eden nima vere v glavi in v sercu, je zglubljen. Ali imam prav? ali nimam prav?

S k l e p.

Zato naj moja beseda ne bo zastonj. Starši! pošiljajte otroke v šolo. To terja spodobnost, to prid vaših otrok, to blagor domovine, to vaša vest, to Jezus in Oče v nebesih, ki je vaš in vaših otrok pravi Oče. Amen.

Pridiga za 21. pobinkešno nedeljo.

(Nespravljivost je velik greh; gov. J. T.)

„Hudoben hlapec! ves dolg sem ti odpustil, ker si me prosil, ali nisi bil tedaj tudi ti dolžen se usmiliti svojega sohlapca, kakor sem se tudi jez tebe usmilil.“

Mat. 18, 32—33.

V v o d.

Ako sv. pismo v roke vzamemo, in sv. evangelje pazljivo prebiramo, lahko se prepričamo, da nobenega družega nauka naš zveličar Jezus Kristus tolikokrat omenjal ni, in svojim učencem tako živo priporočal, kakor ljubezen do bližnjega, posebno pa ljubezen do svojih sovražnikov in razžaljivcev. Kakor svitla zvezda nam je on v tej reči s svojim lastnim zgledom naprej svetil, on nam je pokazal, kako se imamo tudi proti naj hujšim sovražnikom obnašati. Ali je kdo več sovražnikov imel, kakor ravno on? Vendar je bil vselej pripravljen svojim nar hujšim sovražnikom odpustiti, kakor je njegova poslednja beseda na križu tudi bila molitev za sovražnike.

Učencem Kristusovim se je tolika ljubezen do sovražnikov čudežna zdela; zato pristopi enkrat sv. Peter k njemu in ga vpraša: „Gospod! kolikokrat bo grešil moj brat zoper mene in naj mu odpustim? do sedemkrat? Jezus mu reče: Ne rečem ti do sedemkrat, ampak do sedemdesetkrat sedemkrat“. To je: vselej moraš

svojemu razžaljivcu odpustiti, svojej ljubezni ne smeš meje postaviti.

Da bi pa Jezus to resnico svojim učencem globoko v serce vtisnil, povedal jim je priliko od hudobnega hlapca, kteremu je kralj celi njegov neizmerno veliki dolg odpustil. Ta je pa s svojim sohlapeem zavoljo malega dolga tako neusmiljeno ravnal. Po pravici mu je tedaj kralj njegovo hudobijo očital rekoč: „Hudobni hlapec i. t. d.

Kakor ta hudobni hlapec v današnjem sv. evangelju, tako nespametno in pregrešno tudi kristijan ravna, ako svojemu bližnjemu, ki ga razžali, iz celega serca ne odpusti, temuč serd in jezo dolgo časa v svojem sercu kuha in vedno le na maščevanje misli.

Akoravno pa sovraštvo in nespravljljivost nauku Jezusovemu toliko nasprotuje in ime kristijana gerdo ognjuša, vendar se nobena pregreha tako zlo po svetu razširjena ne najde, kakor ravno ta. Ni ga stanu, ki bi bil prost te pregrehe, nahaja se ravno tako na kraljevem dvoru kakor v nizki bajtici ubožca, med gospodo ravno tako kakor med družino. — Vem, da ga ni med vami, ljubi moji poslušavci, ki bi ne bil že kedaj razžaljen. Ali vprašam vas, ali ste pa tudi svojim razžaljivcem že iz serca odpustili? Srečni vi vsi in srečen vsak, ki je vselej po nauku Jezusovem ravnal!

Da pa bote, ako se znabiti s svojim razžaljivcem še niste spravili, vsaj zdaj pripravljeni jim ljubeznivo svojo desnico podati, in prihodnjič, naj si bote še tolikokrat od njih razžaljeni, vselej kar ročno iz serca odpustili, hočemo danes preišljevati, da je nespravljljivost v rešnici velik greh, in sicer zato, ker

1. veliki dolžniki smo mi pred Bogom, in

2. le malo je nasproti bližnji proti nam se zadolžil.

Razlaga.

1. Veliko smo Bogu dolžni. Bog je človeku mnogoverstne dušne in telesne moči podelil, naj bi s pomočjo tistih njegove zapovedi spolnoval, njega častil, in sam sebe večno zveličal. Človek pa večidel te nebeške zaklade, te božje dari lahkomisljeno zapravlja,

njegove zapovedi prelomlja, ter ne pomisli, da bo moral enkrat od vsega odgovor dajati, in tako postane on velik dolžnik pred Bogom.

Kako veliki dolžniki da smo mi grešniki pred Bogom, pokazal nam je naš zveličar Jezus Kristus v današnjem sv. evangelju v priliki hlapca, ki je svojemn kralju 10.000 talentov, v naših denarjih okoli 15 milijonov gold. dolžen bil. Kako nezapopadljivo velik dolg je vendar to za služabnika kraljevega! Izplačati ga mogoče ni!

Še veliko veči dolg imaš pa tudi ti, ljubi kristijan, pri Bogu zavoljo svojih grehov poravnati! Greh, to je prostovoljno prelomljenje božje zapovedi, je neskončno razžaljenje naj svetejšega Boga, ki vse hudo sovraži. In ako tudi vse zapovedi spolnuješ, in le kar samo eno prelomiš, vendar si zoper vse se pregrešil, zakaj vse izvirajo od enega in tistega Boga, našega naj višega zapovedovavca. Zato sv. apostelj Jakob v svojem listu piše: „Kdor koli vso postavo spolnuje, se pa pregreši v enem, je vsega kriv; zakaj kateri je rekel: ne prešestuj, je tudi rekel: ne ubijaj. Ako sicer ne prešestuješ, pa ubijaš, si prestopnik postave“ (2, 11.)

Če odkritoserčno v svoje serca pogledamo, lahko se bomo prepričali, da nismo le ene zapovedi, temuč veliko tistih prelomili, in to ne le enkrat ali dvakrat, ampak tolikokrat, da še znabiti števila svojih grehov ne vemo. — Očividno je tedaj, da smo veliki dolžniki pred Bogom.

Vsak dolžnik mora tudi na to misliti, kako in kdaj da bo svoj dolg povernil. Ali s čim hočemo mi ubogi grešniki svoj neizrečeno veliki dolg pri Bogu poplačati, s čim hočemo razžaljenje božje poravnati? mi, ki nimamo nič lastnega, temoč vse, kar smo, in kar imamo, smo le od Boga prejeli. Sv. apostelj Pavl v svojem 1. listu do Korinčanov (4, 7.) piše: „Človek! kaj pa imaš, kar bi ne bil prejel? Ako si pa prejel, kaj se hvališ, kakor da bi ne bil prejel?“ Strah in trepet mora tedaj vsakega zmed nas prešinjati, ako premislimo, da naš veliki dolg sicer mora poravnani biti, vendar pa nimamo nič, s čim bi zamogli plačati.

Kakor je kralj v današnji evangeljski priliki ukazal hlapca, njegovo ženo, otroke in vse, kar je imel, prodati, da bi se vsaj nekoliko dolga poplačalo, ravno tako bi zamogel tudi Bog nas zavoljo naših grehov vničiti, nas na večno v pekel pahniti, da bi tamkje večno terpeli in božje pravici za naše grehe zadostovali, kolikor človek zamore. — Ker pa ni mogla nobena stvar, ne celi človeški rod, ne angelji v nebesih, za greh prvih staršev, ki se

je čez celi Adamov rod razlil, božjej pravici zadostiti, in Bogu storjene krivice poravnati, ponudil se je sam božji Sin Jezus Kristus v svoji neskončni ljubezni do nas ubogih grešnikov, v odrešenje celega sveta; je človek postal, je za nas terpel in umerl, „da vsaki, ki v njega veruje, se ne pogubi, temuč ima večno življenje“ (Joa. 3, 15.) t. j. Bog je pripravljen vsakemu izmed nas zavoljo preobilnega zasluženja Kristusovega celi neizrečeno veliki dolg, v kterega smo zavoljo svojih grehov zabredli, izbrisati, ako se le naukov sv. kat. cerkve derži in zvesto spolnuje, kar mu je od nje v odpuščanje grehov vzkazanega. Kako neskončno usmiljen je tedaj Bog do nas, ki smo ga razžalili!

Hlapec, kakor nam evangelijska prilika dalje pripoveduje, je padel na kolena pred svojega kralja, in ga je prosil rekoč: Poterpi z menoj in vse ti bom povernil. In kralj mu je dolg odpustil. — V resnici čudežno usmiljenje je skazal ta kralj svojemu hlapcu, da mu je samo na njegovo ponižno prošnjo celi njegov neizmerni dolg odpustil! Ali glejte ljubi moji kristijani! tudi od nas Bog nič hujšega, nič težavnjšega ne tirja, ako hočemo, da nam naš preveliki dolg izbríše. Le ponižati se nam je treba, svoje grehe spoznati, jih iz serca obžalovati, njih se odkritoserčno božjemu namestniku v spovednici obtožiti in terden sklep storiti, v priložnički nikoli več grešiti. Ako to malo delo storiš, ti je Bog pripravljen, tvoj neizmerno veliki dolg, tvoje grehe odpustiti, te zopet milostljivo za svojega otroka in za dediča nebeškega kraljestva spoznati. Ako si to na tanjko opravil, zaslišiš tolažljive besede: „Tvoji grehi, tvoj dolg ti je odpuščen“. O kolika milost, koliko usmiljenje božje! Le na samo prošnjo otet biti večnega pogubljenja!

Nam vsem ljubi kristijani je Bog že dostikrat tako milost skazal, vselej, kader nam je v zakramentu svete pokore naše grehe, naš neizrečeno veliki dolg odpustil. Mi ne jenjamo njega žaliti, on pa je nasproti vedno pripravljen, naš preveliki dolg nam odpustiti, nas željno pričakuje, in nas ljubeznjivo vabi, da pridemo, ga s ponižnim in skesanim srcem odpuščanja prosimo in tisto tudi v resnici prejmemo.

Kristijani! ako pomislimo, koliki dolžniki smo pred Bogom in kako ljubeznivo nam on vselej naš dolg odpusti, ali nimamo tudi mi dovolj vzroka našim razžaljivcem iz celega serca odpustiti, se ž njimi prijazno spraviti? Kako velika pregreha se nam kaže nespravljivost, če resno premislimo, da Bog, naj svetejši in naj pravičnisi sodnik, nam ubogim grešnikom, svojim razžaljivcem,

odpušča naše prevelike dolgove, med tem, ko se mi s svojim bližnjim spraviti nočemo.

Da si bomo pa še bolj k sercu vzeli, da je nespravljivost velik greh, pomislimo v kratkem, kako malo je vendar to, kar naš bližnji stori, kader nas razžali.

2. Misliti bi si moral vsak človek, da hlapec, kteremu je njegov kralj neizrekljivo veliki dolg, namreč 10,000 talentov odpustil, bo zanaprej toliko bolj k usmiljenju nagnjen, ker je sam toliko usmiljenje zadobil. Ali glejte, komaj je od svojega kralja odšel, sreča ga nek sohlapec, kteri mu je bil 100 denarjev t. j. okoli 20 gld. našega denarja dolžen. Ko ga je zagledal, zgrabil ga je in davil rekoč: „Plaćaj, kar si dolžen!“

Komu, ljubi kristijani, bi se ne studilo nad takim neusmiljenjem in tako terdoserčnostjo! — Ravno mu je njegov kralj neizmerni dolg, 10,000 talentov odpustil in zdaj on svojemu sohlapcu, ki mu je le 100 denarjev dolžen, ta mali dolg, ki ž njegovim v nikaki razmeri ni, odpustiti noče, marveč ga neusmiljeno zgrabi in davi, ter hoče, da bi mu pri tej priči plačal. Ali kaj drugega nam ta neusmiljeni hlapec predstavlja, kakor vsakega človeka, ki se s svojim razžaljivcem spraviti, njemu iz serca odpustiti noče?

Mi zapovedi božje prederzno prelomljamo, žalimo nehvaležno in hudobno njegovo neskončno ljubezen in vendar nam Bog prizanaša in nas čaka, naj bi se iz svojega pregrešnega spanja predramili, poboljšali in njega za odpuščanje prosili.

Mi se pa tako hitro pritožimo in hudujemo, če se nam kaka mala krivica godi. Žal besedica, ktero nam naš bližnji reče, majhna stvarica, ki nam jo kdo navskriž stori, je že pogosto začetek velike zamere, jeze, krega in sovraštva.

Bog ima z nami, svojimi razžalivci dolgo poterpljenje, mi pa se hitro togotimo in veliko se jih po nobeni ceni vtolažiti in spraviti ne da.

Mi razžalimo vsaki dan svojega vsegamogočnega Gospoda, in vendar nam zmiraj solnce sije, voda teče in zemlja rodi; mi pa jezo kuhamo, in se brez vsega odloga nad svojim bližnjim maščevati iščemo.

Če Boga razžalimo in se le samo zgrevano obtožimo, spovemo in poboljšamo, odpusti nam dobri Bog vse naše grehe, in nas

spet kakor svoje otroke objame. Ako pa naš tovarš ali kdo drugi razžalivši nas za zamero prosi, nje ne dobi, ali se mu pa samo na jeziku odpusti v sercu pa serd ostane.

Kako ponižno je prosil ubogi hlapec svojega neusmiljenega sohlapca, naj bi poterpljenje ž njim imel, on mu hoče vse poverniti, ali ta togotnež, kateremu je ravno kar njegov velik dolg odpustil, ni hotel poterpljenja ž njim imeti, temuč ga je vergel v ječo, dokler ga ne bo splačal dolga.

Neusmiljeno in pregrešno bi bilo tako ravnanje že samo na sebi; ali toliko bolj pregrešno je zato, ker je sam toliko usmiljenje pri svojem kralju zadobil, ki mu je ves njegov veliki dolg odpustil, in ga oprostil vse kazni. — Kako pregrešno ravnaš tedaj ti moj kristijan, ki svojemu bližnjemu iz serca odpustiti nočeš; temuč se zavolj naj manjšega razžaljenja nad njim togotiš, ga pri drugih opravljajš in obrekuješ, ter mu pri vsaki priložnosti škodovati želiš — akoravno si ti sam pri Bogu že tolikokrat usmiljenje in odpuščenje grehov zadobil, zavoljo katerih bi imel večno v peklu goret. Ti si razžalil Boga, on pa le žali tebe človeka, brata, grešnika!

S k l e p.

Bratje in sestre v Kristusu! premišljajmo prav pogostokrat te resnice, ktere smo zdaj čuli, sami pri sebi, namreč: kako hudo dela, kdor razžaljivcem ne odpusti, ker hudo smo se pri Bogu zavoljo svojih brezštevilnih grehov zadolžili, da smo po njih večnemu pogubljenju zapadli, ktereга nas je le samo usmiljenje nebeškega Očeta rešilo.

Premislimo pa tudi, da razžaljenje naše, ktero nam je naš bližnji pripravil, je le majhno, in se ne more v nikako razmero postaviti z razžaljenjem božjim. Kako pregrešno je tedaj ako mi svojemu bližnjemu iz serca ne odpustimo! Obudimo tedaj pogostokrat v nas stud in serd do te velike pregrehe, namreč do nespravljivosti, bodimo vselej ročno pripravljene, vsako razžaljenje svojega bližnjega, naj si bo na videz še tako hudo, iz serca odpustiti, in svojega bližnjega spet tako ljubiti, kakor popred. Storimo to posebno tudi še vselej, kolikorkrat 5. prošnjo v Gospodovi molitvi izgovarjamo: „Odpusti nam naše dolge i. t. d.“

K spravljlivosti nas tudi sv. Duh tako lepo opominja rekoč: „Človek zoper človeka jezo derži, in pri Bogu odpuščenja išče! Š človekom, ki je njemu enak, nima usmiljenja, in vendar odpuščenja svojih grehov prosi! On, ki je le meso, jezo derži, in Boga odpuščenja prosi; kdo bo za njegove grehe prosil? Spomni se poslednjih reči in jenjaj sovražiti!“ (Ecelst. 28, 3—6).

Ako pa mi s svojim bližnjim usmiljenja nimamo, ga tudi mi pri Bogu zadobili ne bomo; zakaj sv. apostelj Jakob v svojem listu takole piše: „Sodba tistemu, ki ne dela usmiljenja; usmiljenje pa povzdiguje pri sodbi.“ (2, 13.) — In kakor je kralj po besedah današnjega sv. evangelja ves razserden hlapca, ki ni usmiljenja imel s svojim ubogim sohlapcem trinogom izdal, dokler ne bo poplačal vsega dolga, ravno tako bi tudi nas Bog na večno zaverigel, kar nam Jezus sam žuga rekoč: „Tako bo tudi moj nebeški Oče vam storil, ako ne odpustite vsakteri svojemu bratu iz svojih serc.“ Amen.

Pridiga za 22. pobinkešno nedeljo.

(Duša človeška je visoke vrednosti; gov. J. R.)

„Čegava je ta podoba? Tako vpraša Jezus pri sv. Matevžu 22, 20.

V v o d.

Stari pisavci pripovedujejo, da je Agripa dve malariji z oljnatimi barvami, ktere je sloveči Timomah napravil, za 48 tavžent kron kupil, in da so vsako malarijo Apela, Ehjona, Nikomaha in Melantja tako visoko cenili, kakor je vrednost kakega bodi si ktereга koli mesta. Ali niso tacih del človeške umetnosti precenili, ne vem; toliko pa vem, da zmed vseh zmalanih podob nobene ni

tisti enake, od ktere Mozes govori: „Bog je vstvaril človeka po svoji podobi“. Ko bi kdo vrednost te podobe ceniti hotel, gotovo bi se zmotil, ker bi bila sleherna tudi nar večja od njega postavljena cena prenizka. Vse zlato, vse srebro, vsi dragi kamni in biseri vsega sveta, vse mesta s svojimi bogatijami so proti tej — božji podobi — prazen nič. In kar je še več, zavoljo neskončne cene te podobe, človeške duše, je med prijatlom in sovražnikom, v nebesih in v peklju le ena misel. Zakaj Bog, on narviši, ceni svojo podobo, človeka, tako visoko, da se z besedo zadosti dopovedati ne da; ravno to obstoji tudi lucifer, vojvoda peklenskega brezna in spozna, da mu ni nič tolikanj drazega in ljubega, kar bi ne bil le za eno samo dušo človeško dati pripravljen. Kaj lahko iz tega sklenemo? To, da mora podoba, ki jo je Bog sam v nas zmalal, — da mora naša duša neprecenljive umetnosti in neskončne vrednosti biti. Da bomo svojo dušo bolj spoštovali in za njo bolj skerbeli, bomo danes preišljevali,

1. kako Bog sam svojo podobo, našo dušo ceni in

2. kakšno vrednost celo satan tej podobi privlastuje. Zvesto poslušajte!

R a z l a ŷ a.

1. Neverjetno se vam bo zdelo, če rečem, da ljudje sami sebe veliko premalo obrajtajo. Kako to, si bote mislili, saj hoče skorej vsak več biti, kakor je. Vsak skoraj glavo visoko nosi in si toliko domišljeuje, da kmalo ne bo več hlapca ne dekle, temoč le gospodje in gospé na svetu. Pa ti ljudje se mi zde kakor pritlikovec, kateri se zavoljo tega prav velik biti misli, ker debelo glavo ima. Tacega paglovca bi, se vé, vsi drugi kakor napuhjenega bedaka zasmehovali.

Kako smešni pa se morajo angelom taki ljudje zdeti, kateri se napihujejo in šopirijo zavolj tacih reči, ki v njih očeh nobene vrednosti nimajo? Kaj je vse naše bogastvo družega, kakor glasna spričba, da smo potrebni, ubožni ljudje? Angelji nimajo denarja in so vendar le presrečni, ker ne potrebujejo ne jedi, ne pijače, ne obleke, ne stanovanja ali kakih drugih reči, katerih smo pa mi potrebni in ktere si z denarjem omišljevati moramo. Angelji nimajo ne konj, ne voz, in so ravno zavoljo tega srečni; to pokaže, da

nimajo okornih, na zemljo kakor z žebljem pribitih teles, temoč da zamorejo brez ptuje pomoči na vsakem poljubnem kraju biti. Pri angeljih ni nič slišati od staršev in predstaršev, kakor pri nas in to nas uči, da smo umerljivi ljudje, in da se moramo eden drugemu umikovati; rod pride in rod odide. Tudi lepota človeškega trupla pri angeljih malo cene ima, kaj je nek meso v primeri z duhom? To vidimo lahko sami nad seboj; berž, ko duša telo zapusti, jame telo trohneti in čohneti v očitno znamenje, da le duša telesu lepoto daje, in da telo brez duše družega ni, kakor ostudna gruča mesa in kosti, kupec smerdljivega gnolja. Le duša je lepa božja podoba, zavolj ktere smo angeljem ljubi in dragi. Le sama duša zamore z lepoto božje gnade, z mnogimi čednostmi in popolnamostmi kakor z dragimi biseri ozaljšana biti, in s svojo krasnostjo celo angelje preseči. Pa oh! marsikteri duši velja, kar v visoki pesmi ženin svoji nevesti govori: „Ali sama sebe ne poznaš, ti zmed vseh svojega spola nar lepša“. Ali ne umeš, kako žlahten je tvoj rod, kako neskončna tvoja vrednost? Lahko bi ti to angelji razodeli; pa namenil sem se, zavolj tega nikogar vprašati, kakor Boga, kateri te je vstvaril, in sovražnika tvojega stvarnika, satana, kateri te pogubiti išče. Poslušaj tedaj, kako ceno Bog sam tvoji duši daje.

Bog ti pove to že po Mojzesu, da te ni kakor telo iz zemlje naredil, temoč da ti „je vdahnil sapo življenja“. Kakor pri človeku sapa iz pljuč izhaja, tako izhaja človeška duša tako rekoč iz božjega serca. — Po vstajenju je prišel Jezus skoz zaperte vrata k svojim apostelnom in jim reče: „Mir vam bodi, kakor je Oče mene poslal, tudi jes vas pošljem. Ko je bil to izrekel, je vanje dihnil in jim rekel: Prejmite sv. Duha, katerim bote grehe odpustili, so jim odpuščeni, in katerim jih bote zadržali, so jim zadržani“. Apostelnom je bil tedaj sv. Duh podeljen z vdihanjem; in človeku je bila tudi duša dana z vdihanjem. Duša tedaj, kakor sv. Duh sta bila z enim in ravno tistim pripomočkom dodeljena. Umi človek! koliko vreden in drag si svojemu stvarniku; spoznaj, da nekaj nebeškega in božjega v sebi imaš. Nikar se tedaj ne zamečuj; nikar, ker si božjega rodu, ne poživini se z grehom.

Ako svoje visokosti ne spoznaš iz stvarjenja, premisli svoje odrešenje. Sv. Evzebi pravi: „Če ne verjameš svojemu stvarniku, kako si drag, poprašaj svojega odrešenika“. On je tisti kupec, kateri je vse svoje premoženje obernil, da kupi njivo in si jo prilaсти, v kateri je bila tvoja duša, o človek! skrita. Zavolj tebe je prišel iz nebes na zemljo. Zavoljo nečimernih reči nihče daljnega pota ne nastopi; od tod nihče ne bo po čepine v Afriko ali Ame-

riko hodil. „Tedad mora, o človeška duša! velika dragina pri tebi biti, ktere poiskat je sam Bog na zemljo stopil“, pravi sveti Bernard. Vprašaj svojega Odrešenika še dalej: koliko let se je za tvojo dušo trudil, kako dolgo jo iskal, koliko tergov in vasi zavoljo nje prehodil, koliko lakote in žeje terpel? Vprašaj ga, koliko kapele kervi je zavoljo tebe preлил, kako britko smert je zavoljo tebe prestal? Vprašaj njegovo serce, kako te je ljubilo; njegovo dušo, koliko britkost je zavoljo tebe preterpela; njegovo sveto telo, koliko ran mu je bilo zavoljo tebe vsekanih; vprašaj vse njegove čutila, v kako veliko morje bolečin in britkost so bile vtopljene. Vprašaj božjega Sina: „Gospod! koliko sem jes vreden? Odgovoril ti bo: Toliko si vreden, kakor jes, sam Sin božji; da tebe pridobim, sem sam sebe dal“. — Ako vse to prevdariš in svoje duše više ne ceniš, kakor doslej, ne verjameš sv. Ambrožu, ki pravi: „Kristus nar bolj ve svoje dela ceniti“, ali pa si terdovraten grešnik, ki božjemu Sinu drago odkupilo, ki ti ga ponuja, prederzno pod noge mečeš.

2. Vprašajmo satana, kaj on od naše duše misli, kaj je on zanjo dati in storiti pripravljen. Gotovo se satan k nobeni reči težej ne pripravi, kakor k božji hvali. Že v raju je začel božje veličastvo, čast in ime zniževati. Evi že je lažnjivi duh pripovedoval, da ima zavidnega in nevošljivega Boga. „Bog ve, je djal ta lažnik, da kateri dan koli bota jedla od tega drevesa, se vama bojo vajne oči odperle in bota kakor bogova, in spoznala dobro in hudo“. Zavoljo tega tedaj vama je od drevesa spoznanja jesti prepovedal, da bi ne bila njemu enaka, temoč vselej njegova hlapca in sužna. Tako je satan že v začetku Boga preklinjal, tako dela še zdaj in se nikdar poboljšal ne bo. Ker pri tem vsem vendar ta božji zasmehovavec spozna, da je draga človeška duša, za katero se mu nobeno plačilo previsoko ne zdi, ne moremo se temu prečnditi, in mu vere ne odreči.

Tukaj te moram pred vsem drugim vprašati, ali veliko porajtaš na dobre jedi in pijače, na bogastvo in čast, na kratkočasnosti in mesene sladnosti? Prav veliko porajtam, praviš; na to grejo vse vse moje misli in želje; to je tista sreča in tisto veselje, ki si ga prav sercema vošim. Vse te reči pa satan ponuja, da bi ž njimi kako dušo pribarantal. Obeta denar, veselje, čast pred svetom, visoko službo, — priložnost k vsakteremu sladnemu vžitku, pa s tem pogojem, da mu svojo dušo zapišeš, in po njegovem navdihovanji živiš. Kdo pa poreče, da bi ta peklenski kupec do cempera ne vedel, koliko kaka reč velja? Kdo si bo od tako zvitega duha mislil, da bi svojega dobička pozabil in dražše plačeval, kakor je kaj vredno? „Vse to ti bom dal“, tako govori ta

prekanjena kača, kakor nekdanj Jezusu, tako zdaj vsakteremu zmed nas.

Odpri vendar, o človek! svoje oči in uči se svojo dušo po tem ceniti, kar satan zanjo obeta, „Vse ti bom dal“, kar svet lepega, dobrega in sladkega ima, ako mu za to daš svojo dušo. Tedaj mora tvoja duša več vredna biti, kakor je vse to, sicer bi vsega tega zanjo ne dajal. Večkrat verjamete satanu, dasli se vam debelo zlaže; verjamite mu tudi to, kar je resnično, da je vaša duša več vredna, kakor vse, kar vam zanjo dati hoče, — da je več vredna, kakor ves svet. Kako nespameten si tedaj, da svojo dušo, ki jo sam satan tako visoko ceni, tako dober kup prodajaš, da jo daš za eno priliznjeno besedo, za kak minljiv dolar, za obljubo nesrešnega zakona, za en bokal vina, — za prazen nič! Sv. Peter pravi: „Hudič, vaš zopernik leta zmiraj okrog, kakor dereč lev, in išče, koga bi požerl“. Bi mar rojil satan noč in dan okrog, bi mar lovil naše duše brez nehanja in brez počitka, ko bi ne vedel, da je duša neprecenljive vrednosti?

Sv. Antonin, veliki škof v Florencii, je binkoštni pondeljek v svoji pridigi med drugim tudi to povedal: Nekega dne pošlje satan Boga vprašat, koliko mu da, da ž njim mir sklene, ker je zdaj v vednem sovraštvu. Bog mu ponudi kos zemlje. Ker se je hudobnemu duhu to premalo zdelo, dal mu je še na zber ali ves zrak ali vse vode ali ves ogenj ali celo ozvezdeni nebes. Ker je pa tudi vse to odrekel, vpraša ga zadnjič Bog, kakšen del da vendar terja? In satan je odgovoril: „Nič družega nočem, kakor dušo“. Te besede sv. škofa so sicer le pravlica, pa nas vendar le učé, kako visoko satan človeško dušo ceni. On, napuhjeni dub, ki se Bogu primerja, ki božjo čast za se terja, on tudi nar nižo službo prevzame, se za hlapca ponudi, se dobriča in sladka, se da zasramovati ali clo pretepati, da le upanje ima, kako dušo v svojo oblast dobiti. „Zasmehujte me, pravi, kolikor se vam zljubi, zasmehujte me! v me pljuvajte ali me z nogami teptajte, za vse te žalje in bulje sem obilno plačan, da le dušo spridim in za se pridobim“.

Sv. Frančiška, ki je red Uršulinarski na Francoskem vpeljala, je imela v svoji mladosti sanje, v katerih je vidila, kako sta se Kristus in satan med sebo za njeno dušo vojskovala. Tudi za tebe, ljubi kristijan! je vojska med Kristusom in satanom. Oba tvojo dušo drago cenita, in si dasta veliko opraviti, ker upata, te pridobiti. Ti stojiš v sredi med njima in v tvoji moči je, se temu ali temu vdati. Kterega se boš izvolil za svoje duše gospoda? ali ne tistega, kateri jo nar draži plača? Satan se res veliko okoli

tebe obotavlja; vse ti obeta, kar je in ni v njegovi moči; kakor kača se pred teboj zvija, se da stokrat odpoditi, pa stokrat spet prilazi. Pa kako bi ti mogel satan tvojo dušo po vrednosti plačati, saj še toliko nima, da bi na svoje pljunil, ali mladega vrabiča plačal. — Le Jezus sam zamore za tvojo dušo toliko plačati, kolikor je vredna. On jo je že plačal na križu s svojo prelito kervjo. „Jezus, pravi sv. Avgustin, se je v kup podal in plačal ceno, ker je svojo kri prelil, On edinorojen Sin božji za nas uboge človeške otroke“.

S k l e p.

Toliko, o kristijani! je Jezus, večna modrost za nas plačal, tedaj smo toliko tudi vredni. Ker satan tacega plačila nikdar vkup spravil ne bo, toraj njegovim vabilom in obljubam vrata za vselej zaklenimo; in Jezusu Kristusu, nebeškemu kupcu, bogatemu plačniku svojo dušo popoluoma darujmo. Nikar naj nihče več ne vpraša: „Čegava je ta podoba?“ Zakaj vsakič mu bomo odgovorili: Tvoja podoba je, o Bog! torej je tudi tvoja naša duša; tebi jo popolnoma izročimo; ti jo imej in v last posedi vekomaj. Amen.

Pridiga za 23. pobinkoštno nedeljo.

(Od zaupanja v Boga; gov. — f. —)

„Zaupaj hči! tvoja vera te je ozdravila. (Mat. 9, 22.)

V v o d.

Prebirajte današnje sv. evangelje ne vem, koga bi bolj občudoval, ali zaupanje tistih, ki so pomoči iskali pri Jezusu, ali pa postrežljivost Jezusovo, ki je kar hitro pripravljen bil, pomagati jim. Komaj ga viši poprosi, naj pride, in mu oživi umerlo hčerko, že se Jezus dvigne, in gre ž njim. Komaj da se kervotočna žena dotakne njegovega oblačila, že zasliši iz njegovih ust vesele besede: „Zaupaj, hči! tvoja vera te je ozdravila.“

Ker pa nad Jezusom pri vsaki priložnosti lahko vidimo in občudujemo božjo vsemogočnost in nebeško ljubezen, obrnemo se še enkrat k tistim, ki so pomoči iskali pri Jezusu, da se nad njimi razgledujemo in podbudujemo. Le pogledjte, viši in kervotočna žena nista bila še kristijana po sveti veri razsvitljena, ampak le Juda; nista prišla Gospoda prosit kake male reči, ampak sta prišla prosit neznano velikih darov, ter eden prosi, naj mu Jezus mertvo hčerko oživi; druga pa zdravja išče po dvanajstletni hudi bolezni. In vendar kako veliko, kako terdno je njuno zaupanje! Viši je rekel: „Gospod moja hči je zdaj umerla; ali pridi, in položi svojo roko nanjo, in bo oživela!“ In kervotočna žena je djala: „Ako se le njegovega oblačila dotaknem, bom ozdravljena.“

„Blagor možu, ki zaupa v Gospoda,“ pravi prerok Jeremija. Blagor tudi vam, če vselej terdno v Gospoda zaupate. Zatoraj poslušajte danes in si v serce vtisnite:

1. Pri Gospodu, pri Bogu je pomoč; zatorej 2. zaupajte vanj. O da bi tako srečen bil, oterditi in oživiti vaše zaupanje v Boga!

Razlaga.

1. Naša zemlja je nam ljudem zares solzna dolina. Nobena živa stvar ni tolikanj revna, kakor reven je človek, kader pride na svet. Druge stvari si kmalu po rojstvu same dalje pomagajo; le človek naj delj časa potrebuje tuje pomoči. Pa tudi odrastlega človeka zalezujejo mnoge nadloge. Zdaj ga bolezen tare, zdaj ga revščina stiska, ali nadležuje kaka druga težava. Nikoli nikjer ni varen. Po mokrem in po kopnem, v mladih in starih letih mu žugajo nevarnosti in mu nesreče proté, ki namerjajo ali na njegovo premoženje, ali na njegovo življenje. Povsod strežejo po njem britkosti življenja in v enomer ga zalezuje smert. — In vendar še vse to naj hujše ni! Človek nima le samo telesa; tudi dušo ima. Duša človeška je neumerjoča, stvarjena po božji podobi, in za nebesa namenjena. Toda nebesa so visoke in so dalječ od nas. Povsod sovražnike na nas režé, da bi nas pripravili v greh, in po grehu pripravili ob raj nebeški in večno zveličanje, od druge strani nas vabijo hudobni ljudje v svoje pregrešne zbirališča in brezbožne dopočetja, od tretje strani nas moti peklenski zapeljivec, ki je perve starše zapeljal, se clo Jezusa lotil, in po besedah sv. Petra še zmemrom okrog hodi kot rujoveč lev, iskaje, koga bi požerl. Da srečno pridemo v nebesa, moramo se tedaj v enomer vojskovati s temi svojimi sovražniki, ter s poželjivim svojim mesom, z zapeljivim svetom in z hudim duhom. „Nebeško kraljestvo silo terpi, in le silni si ga prilaste,“ veli Jezus. Tako tedaj najdemo na tem svetu mnogo in premnogo nadlog in britkost: nadlog in britkost, ki zadevajo naše telo; nadlog in britkost, ki nam dušo težé!

Tega pa vam ne dopovedujem, da bi vas omotil in vas mloserčne naredil, in bi morda z učenci Gospodovimi rekli: „Če je taka, kdo bi zamogel se zveličati?“ Tudi tukaj v revni solzni dolini najde se še mnogo nedolžnega veselja, najde dosti podbudnega, in marsikaj lepega in hvalevrednega, najde še tu in tam kaj lepil čednost in dobrih del. Opisujem vam slabo stran sedajnega življenja, ter našega potovanja tukaj na zemlji le zato, da bi vam na znanje dal, kam se imate zatekati, in kje pomoči iskati, kader vas zadene ena ali druga nadloga, britkost ali težava.

Če je tudi v sedanjem življenju britkost in težav sila veliko, vendar le nismo zapuščeni. V vsaki nevihti časnega potovanja nam je pomoč blizo, bližjeji, kot nekterikrat mislimo. In kje je tisti, pri katerem naj jo iščemo? Kdo je tisti, pri katerem smo si vselej lahko zvesti gotove pomoči? So mar naši bratje, so drugi ljudje? — Ljudje, dobri ljudje vtegnejo res svojemu bližnjemu marsiktero solzo obrisati iz vjokanih oči, vtegnejo marsikako nevarnost od njega odverniti, mu v časni blagor in večno srečo dosti pomožni biti. Ali v marsikterih primerlejih pa, da si radi, nam le vendar ne morejo nič pomagati. — Ljudje, ki niso tako dobri, bi nam pa nekterikrat lahko kaj pomagali, pa jih ni volja. Pri tem tudi drugi ljudje vedno stojé pod kapom nesreče, in vsako uro vtegne se ploha te ali une nadloge nanje vlti. — Ne, na ljudi se tedaj vselej in popolnoma zanašati ni! Vselej in popolnoma zanašati se smemo le na Boga, ki je vsegaveden, in neskončno moder, ki je vsemogočen, neskončno dobrotljiv in večn. Blagor možu (človeku), ki vanj zaupa, vanj, ki vselej pomagati vé, pomagati zamore, in pomagati hoče.

Bog, pravim, je vsegaveden. Njemu nič skritega ne ostane. Njegovo oko vidi tudi v tami, vidi v vsaki kot, vidi tudi človeku v serce. Bog ve tedaj tudi za nevarnosti in terpljenje, ki obdaja in stiska služabnike njegove; Bog vidi vsako solzo, če se tudi skrivši pretaka; sliši zdihlejš, še prejden je iz serca izpuhtil in na dan prišel; ve za molitev, še prejden je izpuhtela čez trepeče ustnice.

Naš Bog je tudi neskončno dober in usmiljen Bog. Od njegove dobrote nam sleherna stvar glasno spričevanje daje. Božjo dobroto oznanuje nam rahli dež in mili solnčni sij; božjo dobroto razglasuje nam clo vsak dihlej sape, ki jo v se dihamo. Bog je naš Oče, naš naj boljši Oče. Tudi le en sam las nam ne pade z glave, da bi Bog zato ne vedel. Za vsako tudi naj manjšo stvarico ima milo skerb. O da bi zamogel vam na enkrat pred oči postaviti vse dobrote, ki ste jih čas svojega življenja prejeli od Boga za dušo in telo; — obljubim, da bi mu na glas hvalo zagnali, in zaklicali iz dna serca: On, ki nam je tolikanj dober in dobrotljiv, da nam je razun drugih brezštevilnih dobrot clo edinega Sina v odrešenje poslal, nas gotovo ne more zapustiti, ne more pozabiti, ne more dovoliti, da bi pod težo križa onemogli, ali v hudi skušnjavi padli in se pogubili.

In naš Bog ni kakor kak človek, kateri nemara nima ne moči, ne potrebnih pripomočkov, da nam pomaga; ampak naš Bog je vsemogočen in neskončno moder. Znane so mu pota, po

kterih ima voditi svoje služabnike, da jih otme časni nesreči in reši večne pogube. On ve vse prav obrniti, in clo tako zna naravnati, da se tudi nadloge in težave v dobro izidejo tistim, ki njega ljubijo. Njegovi vsegamogočni volji mora vsaka stvar pokorna biti, kader svoje otroke skoz stiske in nadloge pelje večnemu zveličanju naprot.

In ta naš vsegavedni, neskončno dobrotljivi, vsemogočni in neskončno modri Bog je zraven tudi še nespremenljiv in večn. Naj nam toraj nesreča vzame vse, kar imamo, naj nam pobere blago in premoženje, znance in prijatle, čast in poštenje ali še clo življenje, da le v Boga zaupamo, njega ljubimo in se njega držimo; nam še zadosti ostane; ostane nam Bog sam; in zraven Boga kaj nam še manjka?

Vidite, na kako terdno podlago je zastavljeno naše upanje, dokler v Boga zaupamo. Blagor tedaj človeku, ki zaupa v Gospoda!

2. Ljubi poslušavci! terdno toraj zaupajte v Boga v vseh okoljščinah svojega življenja.

a) Vanj zaupajte ne le svoje zdrave in vesele dni, ampak tudi tedaj, kader vam se hudo godi, kader napočijo dnevi, od katerih bi reči zamogli, da vam niso všeč in po volji. Poglejte! Gospod vam je dosihmalo pomagal, ter vas varoval kot bunčico svojega očesa, in vas stisnil pod svoje perute, tudi posihmalo vas zapustil ne bo! Če je tudi viditi, kakor bi vam tu ali tam odtegnil svojo milo roko, vas prav za prav vendar le ne zapusti, dokler vi njega ne zapustite.

Zaupajte v Gospoda, kader vas ogovarjajo in obrekujejo in preganjajo po nedolžnem. Nedolžnost je ljuba Bogu. Če je tudi tukaj stiskana, v nebesih jej bo storil pravico.

Vanj zaupajte, kader škušnja va pritiska nad vas; in vas v hudo, v greh napeljuje. Če je vojska tudi huda in boj vroč; Gospod vas bo otel. On ne dopusti, da bi prišla nad koga skušnjava, ktere bi ne mogel premagati. On pa tudi skušanemu podeli zmago in srečen izid.

Zaupajte v Gospoda, kader vas težko stane, spolnovati dolžnosti svojega stanu, in kader na poti čednosti pešate in v dobrem omagujete. On vam na strani stoji z vsemogočno svojo gnado, ktera podpira vašo slabost, in vaši nezmožnosti na pomoč prihiti.

Vanj zaupajte tudi takrat ko vam kak greh dela težko vest; ne bodite maloserčni, ne obupajte! Skesanemu grešniku je Bog usmiljen. Bog noče, da bi se kdo pogubil; hoče pa, da bi sleherni zadobil večno življenje. Spokorite, poboljšajte se, in potem se tem terdnejši zanašajte v božjo milost in usmiljenje!

V Gospoda zaupajte ves čas življenja in sosebno ob smertni uri. Življenje in smert sta v božjih rokah. Gospod Bog vam bo življenje polajšal, ter stisko preložil, ali vam vsaj dal jo voljno preterpeti. Pa tudi o smertni uri vam bo na strani stal, vam zljajšal zadnji boj, in dušo, telo zapustivšo, srečno prepeljal v deželo večnega miru in pokoja.

b) Vaše zaupanje pa bodi prav vrednjeno, prav obravnano. Ne hrepenite tolikanj po časnem, minljivem blagu; tem bolj pa po nebeških zakladih, ki so: rast v dobrem, prostost od greha, gnada božja, večno zveličanje. Te tem bolj poželjite; te tem zvestejši pričakujte od Boga.

Zaupajte v Gospoda; toda vsi vdani v božjo voljo, in zaupajte tudi terdno in stanovitno. Ne smete, kakor nevedni otroci le sladčice pričakovati od Gospoda, in nevoljni postati, kader vam jih odreče po svoji očetovi ljubezni. On naj bolj ve, kaj temu in unemu naj bolj v dobro služi, in ga naj varniši pripelje v večno življenje. — Tedaj tudi omahljivi in nestanovitni ne smete postati v svojem zaupanju, kader vam ne gre vse po volji, in vas kaka zguba zadene, ali kaka nesreča dohiti.

Zaupajte v Gospoda; pa tudi od svoje strani vse storite, kar ste storiti dolžni, in vam je storiti mogoče, da ne bo prazno vaše zaupanje, in dosežete, kar pričakujete. Kdor roke križema derži, in vendar le pričakuje od Boga jedi in drugih dari, prederzno ravna; in kdor bi se nalašč v nevarnost postavil, da bi videl, ali mu bo Bog pomagal, ali ne, bi Boga skušal. Tako bi tudi vi prederzno ravnali, ko bi od Boga pričakovali rast v dobrem, in časno srečo in božji blagoslov, pa svojih dušnih in telesnih zmožnost bi ne hotli obračati v to, da bi ž njimi vterdili svojo časno in večno srečo. Tudi vi bi Boga skušali, ko bi zanašaje se na božjo pomoč nalašč se podali v grešno priložnost, ktera vam je v gotovi padec, če se jej skerbno ne odtegujete. Boga bi poskušali, ko bi v grehu terdovratni ostali, in se vendar le zanašali na božjo milost, na božji blagoslov in božje plačilo tu in tam.

Zaupajte v Boga v Jezusovem imenu, in po Gospodu našem Jezusu Kristusu, ktereга nam je Bog Odrešenika in

Srednika dal, čegar neskončno zasluženje nam je neusahljiv studenec blagoslova in milosti. Po Jezusu in v njegovem imenu smemo vse od Boga prositi in terdno pričakovati vse, kar nam je zares v pravi blagor in v zveličanje. Zakaj „ki clo lastnemu Sinu ni prizanesel, ampak ga dal za nas vse; kako bi nam ž njim (vred) vsega daroval ne bil?“ (Rimlj. 8, 32.)

S k l e p.

Lep zgled pravega keršanskega zaupanja daje nam med drugimi svetniki tudi sv. Martin. Naj vam iz njegovega življenja vpeljem le eno prigodbo, iz ktere se lepo razkazuje njegovo zaupanje v Boga. Sv. Martin vojaščino zapustivši se je šel na duhovsko učit. Iz ljubezni do svojih staršev in žlahte se v svoj kraj poda, oznanovat jim zveličansko vero. Po svojem potu je prišel med razbojnike v nekih hribih. Že je eden po njem mahnil, ali nek drugi mu z roko prestreže, da ga ni usmertil; sv. Martin se pa še vstrašil ni. Vprašajo ga, kdo je on, da se jih ne boji. On jim odgovori, da je kristijan, kateri ve, da Bog svoje varuje, in jih posebno v velikih nevarnostih vidno ohranja; pa hudodelci naj se bojé, ker zavoljo svojih hudobij usmiljenja Kristusovega vredni ne bojo. — Tako lahko brez strahu hodi po svetu, kdor se Bogu izroči, vanj zaupa in v gnadi božji živi. — In kakor v vsem svojem življenju tako je bil tudi o svoji smertni uri ves poln zaupanja v Boga. Navznak je v svoji bolezní neprenehoma ležal in molil. Hotli so ga toraj na drugo stran položiti. Sv. Martin pa je djal: „Pustite, da le v nebesa gledam; naj se tje gor ravna moj dub, ki je že pripravljen iti k Gospodu“. Tako je sklenil sv. Martin svoje sveto življenje ves poln zaupanja v Boga. Po pravici lahko nanj obrnemo besedo prerokovo, ki pravi: „Blagor možu, ki zaupa v Gospoda!“ (Jerem. 17, 7.)

Ljubi poslušavci! zaupajte terdno v Boga tudi vi v vseh okoljščinah sedajnega življenja, in bote blagrovani tukaj, blagrovani tamkaj! Amen.

Pridiga za obletnico posvečevanja vseh cerkev.

(Spoštujmo cerkve; gov. K. K.)

„Danes je tej hiši zveličanje došlo.“ Luk. 19, 9.

V v o d.

Dalje ko današnje sv. evangelje, ki se bere na obletnico cerkvenega posvečevanja, premišljuje, bolj se mi dopada. V mestu Jerihi je bil mož, Cahej po imenu, colnar po svojem opraviilu in verh tega še bogat. Akoravno se pa bogatini po navadno malo brigajo za ljubega Jezusa, je Cahej ves gorel sv. želj, Jezusa nebeškega učenika spoznati. K sreči Jezus v Jeriho pride, kjer je Cahej stanoval, in pri tej priložnosti ne miruje popred, kakor da Jezusa od obličja do obličja vidi. Ali majhne postave, kakor je bil, je moral na drevo zlesti, da bi Jezusa videl memo gredočega. Jezus pa, ki je Caheja že davno poprej na drevesu zagledal in je berž ko ne nalašč svoje stopinje proti Cahejevemu domu ravnal, naj bi Caheja pridobil za svoje kraljestvo. Jezus božji učenik se vstavi pod drevesom in se ne le samo Caheju gledati da, ampak ga še prijazno pokliče in se sam pri njem za gosta povabi, akoravno drugi nad tem godernajo.

Ne da se popisati, kakšno veselje da je Caheja prevzelo, ko se tako nepričakovano počastenega vidi. Ne le samo Jezusu gostijo napravi, ampak tudi na ubožce ne pozabi, katerim polovico svojega premoženja prepusti, in ako bi bil koga ogoljufal, čveterno poverniti obljudi. Na to mu Jezus poln nebeške prijaznosti odgovori: „Danes je . . .“ Učite se iz tega, da kakoršne so naše želje po Jezusu, tako nam tudi On naproti pride, in se nam razodene. Caheja ni bilo sram, na drevo stopiti vpričo zbrane množice, samo da bi Jezusa videl, zato je pa tudi dosegel, česar

je želel in še veliko več. Ako se pa dandanes marsikteri kristijan sramuje v cerkvi klečati in roke sklepati, sploh spodobno se obnašati, ako znabiti še s svojim gerdim zaderžanjem druge pači in pohujšuje, ali se je tedaj čuditi, da on od svoje božje službe ne le nobenega dobička nima, temuč še ojster odgovor in pogubo si nakopava? Zatoraj učimo se od Caheja prave spoštljivosti do božje hiše in keršanske obnaše v njej, da bo tudi nam, kakor njemu zveličanje došlo. To naj bo zapopadek mojega sedajnega govora; začnem v imenu Jezusovem, Bogu na čast, vam pa v zveličanje; zatoraj poslušajte!

Razlaga.

Čudovitno se bere od Jakopa očaka, kako si je, bežé pred svojim serditim bratom Ezavom po potu v daljno Mezopotanijo prvo noč pod milim nebom postljal in kako se mu je sanjalo. Videl je namreč v spanji lestvico, ki je na zemlji stala in se z verhom nebes dotikala. Videl je angelje Božje po njej gor in doli hoditi, in Gospoda sloneti na lestvici. Gospod k njemu govori in mu obljubo sv. dežele stori. In ko se je bil Jakob iz spanja zbudil, djal je: „Resnično, Gospod je na tem kraji, jes pa nisem vedel“. In ves prestrašen je rekel: „Kako strašen je ta kraj! Tukaj ni družega, kakor hiša božja in vrata nebeške“. In ko je bil zjutraj vstal, vzela je kamen, ki ga je pod glavo djal, ga je postavil v znamenje, ga je z oljem obilil in Betel, t. j. hiša božja imenoval. Ta prigodba nam kaže prvi začetek posvečenih hiš božjih, h katerim je stari očak Jakob tako rekoč temeljni kamen položil, pa nam tudi očitno pokazal, kakšen strah in kako sv. spoštovanje da jim gre.

Ravno tega nam je tudi Mozes učenik, ko se mu je Bog v gorečem germu prikazal. Čujte, kako mu je bilo rečeno od Boga iz germa: „Ne bližaj se lesem! sezuj svoje čevlje s svojih nog; zakaj mesto, na katerem stojiš, je sveta zemlja“. In Mozes je zakril svoje obličje iz sv. straha, zakaj ni si upal pogledati v Boga. — Pozneje vkaže Bog Izraelskemu ljudstvu, ki ga je bil z močno roko iz Egiptovske sužnosti izpeljal, po Mozesu postaviti sv. šotor in skrinjo zaveze božje v njem, naj se ljudstvo na tem sv. kraji k božjim opraviлом zbira in duhovniki daritve opravljajo. Zdaj pa še slišite, kakošno skerb da je Bog na to delo obernil, ker pokazal je Mozesu na Sinajski gori celo podobo, po kateri naj se

sv. šotor in skrinja naredi; tudi je obudil nekega moža, Beseleela po imenu in ga je k temu namenu s svojim duhom napolnil, z duhom umetnosti in zastopnosti, kateri naj po Mozesovem navodu naročeno sveto delo zverši. Ganljivo je slišati, kako je ljudstvo k temu pobožnemu delu z veselim srcem potrebnih darov donášalo, zlata in srebra in drugih reči, tako obilno, da je bil Mozes primoran po oznanovavcu oklicati, naj nihče več ne nosi k zdelovanju svetišča, in tako se je še le nehalo darovati.

Le-to svetišče Izraelcev je bilo tako napravljeno, da se je moglo razložiti in od enega kraja do drugega prenašati in je tedaj z ljudstvom vred hodilo po puščavi od mesta do mesta in mu je kot naj dragocenejše blago veljalo. In kako ga je tudi Bog sam obrajtal in vsako onečastenje z sveto gorečnostjo kaznoval, to se je vidilo pri več priložnostih. Tako na primer; ko so nekdam skrinjo Gospodovo iz Filistejske dežele, kjer je bila sedem mesecev, nazaj pripeljali v deželo Izraelcev, in so prišli do mesta Bethsames. Stanovavci tega mesta so ravno pšenico želi in so veseli pritekli, skrinjo božjo ogledovat, tedaj se je serd božji vnel nad radovedneži, ker so brez potrebne spoštljivosti se bližali, in jih je vdaril in pokončal pri priči več ko 50.000 duš. Bethsameščani pa so vsi prestrašeni rekli: „Kdo bo zamogel stati pred obličjem Gospoda, tega sv. Boga?“ Nekaj enacega se bere tudi, ko je bila sv. skrinja v Jeruzalem prenesena. Kralj David sam je šel za njo in je z vsem ljudstvom vred igral pred skrinjo na razno orodje, na citre, na harfe, na bobne, na zvončike in na cimbale. Ko so pa do nekega germa prišli in sta vprežena vola bercala in skrinjo nagnila, tedaj je neki mož, Oca po imeni, roko stegnil na skrinjo Božjo in jo je deržal, da ne bi se zvernila; in glejte! vkljub dobremu namenu, ki ga je Oca imel, ga je Bog vdaril zavolj prederznosti, kakor sv. pismo pravi in je ondi umerl poleg božje skrinje. Kaj nas vse to uči? To vse se je po božjem dopuščenju zgodilo, naj bi se mi vedno spominjali, kako svet da je Bog in kako se tedaj mora njegova hiša spoštovati. Zakaj ravno tisti Bog še zdaj živi in je v novem testamentu ravno tak svet in pravičen in goreč za svojo čast kakor v starem. Naj se tudi ne godijo več tako očitne in strašne znamenja kakor v starih časih, vendar Bog oskrnjevavce svoje hiše brez zaslužene kazni pustil ne bo. „Zakaj Bog se ne da zasmehovati in strašno je pasti v roke živega Boga“.

Za časa kralja Salomona se je v Jeruzalemskem mestu tempelj božji zidati začel po ravno tej podobi, kakor je bil poprej sveti šotor. Že njegov oče David je mislil to storiti; ker pa je v vednih vojskah zoper sovražnike svoje roke okervavil, ni mu bilo dopuščeno, stavbe tempeljna se lotiti, ampak sinu njegovemu

Salamonu bilo je to sveto delo izročeno, ki ga je tudi po mnogih letih srečno dokončal. Veličastno je, kar se bere od posvečevanja novega tempeljna. Zbrali so se namreč vsi starašini Izraelovi s poglavarji rodov in vojvodi družin h kralju Salamonu in ves Izrael od enega kraja dežele do drugega, in duhovni so skrinjo in šotor zaveze nesli in noter postavili v novo izdelani tempelj in kralj Salomon je stopil pred altar Gospodov v pričo Izraelove množice in je sprosterl svoje roke proti nebu v molitvi, naj Bog na tem sv. kraju si stanovanje izvoli in prošnje svojega ljudstva vsliši, v kateri stiski koli tu sem priteče in ponižnega serca Boga prosi. Ali je tedaj, tako se glasijo njegove besede, ali je verjeti da Bog resnično prebiva na zemlji? Ako te namreč nebo in nebes nebesa obseči ne morejo, koliko manj ta hiša, ki sem ti jo sozidal! Bog ozri se v molitev svojega hlapca in v njegove prošnje, Gospod moj Bog! sliši hvalo in molitev, ki ti jo tvoj hlapec moli danes pred teboj.

Po tem takem je tedaj kralj Salomon vse mogoče nadloge in stiske posameznih Izraelcev kakor člega ljudstva v goreči molitvi Gospod Bogu priporočal, naj bodo njegove oči odperete na prošnje ljudstva in naj jih vslišuje v vsem, za kar ga kličejo. In ko je bil Salomon klečé dokončal molitve, ki jih je opravljal, prišel je ogenj iz nebes in je povžil žgavne daritve in druge, in veličastvo Gospoda je napolnilo hišo, tako da duhovni niso mogli stopiti v tempelj Gospoda. In vsi Izraelovi otroci, ki so veličastvo božje vidili priti nad hišo, so padli z obrazom na tla, ki so bile s kamnjem vložene in so molili in hvalili Gospoda, ker je dober, ker je večno njegovo usmiljenje. Kralj Salomon je z ljudstvom vred daroval Bogu na čast 22.000 volov, 120.000 ovnov in tako so posvetili hišo božjo kralj in vse ljudstvo. 14 dni je to praznovanje trajalo in veselje je bilo med ljudstvom, da ga ni popisati; na zadnje spusti kralj ljudstvo na njih dom, ki so se radovale nad vsem dobrim, kar je Gospod storil Salomonu in Izraelu, svemu ljudstvu.

Ako se je pa stari Judovski tempelj, kateri je bil le senca in predpoda keršanskih, tako slovesno, tako praznično posvečeval, koliko več časti še le gre keršanskim, ki so v resnici kraj bivanja božjega, kjer Jezus v podobi belega kruha stanuje, kateri bodi hvaljen in moljen na vse veke! Jeruzalemski tempelj je bil na tri prostore razdeljen, v katerih prvega je smelo prosto ljudstvo, v drugega ali srednjega le sami duhovni, v tretjega pa, t. j. v naj svetejši le viši duhoven enkrat v letu. Kedar pa je naš Zveličar Jezus Kristus na križu umerl, poderl se je Jeruzalemski tempelj deloma in zagrinjalo, ki je drugi prostor od tretjega ločilo, se je

pretergalo na dvoje od verha do tal. S tem je Bog hotel naznaniti, da zanaprej Judovske božje službe in tedaj tudi tempeljna več ne bo, ker drugi, novi testament je na mesto starega nastopil in ž njim vred tudi nova vera, nova postava in služba božja, nove hiše božje, keršanske cerkve, do katerih je vsakemu vhod odpert, kjer ni več razločka med raznimi stanovi, ampak vsakdo se sme altarju bližati, vsakdo, da le veruje in je kerščen, se sme vpricho živega Boga prikazati, in ž njim se pogovarjati. Le eno edino je, kar pravični Bog od nas tirja, naj nikar ne zabimo, kako sveta da je njegova hiša, da se toraj le s spodobnim zunanjem zadržanjem tukaj na tem sv. mestu mudimo. Povej mi ti, ko bi tvoj sosed v tvoj bram prišel te žalit, te zaničevat, te zasramovat, kaj bi ti storil? Lotil bi se ga in ga zapodil iz hrama, da ga gotovo, dokler si živ, nazaj ne bo. In glej! ti prideš v hišo božjo, se tukaj prederzno ogleduješ, znabiti še svoje nesramne oči paseš po drugem spolu, se s svojo obleko košatiš, smejiš, pogovarjaš in še nespodobno se obnašaš; oj kako ti večnemu Bogu nečast delaš in ga žališ v njegovi lastni hiši! Boljši da bi te v cerkev ne bilo, ko da s takim sirovim ravnanjem serce božje neusmiljeno raniš. Da! povem vam, skoraj ni verjeti, da je takošnih nemarnežev, kateri cerkev božjo za kako borno bajto štejejo, kjer je vsaka gerdoba pripuščena, kjer se sme ravno kakor v domačem hramu živeti in doprinašati. Zares, tudi takem veljajo besede prerokove (Izaj. 1.): „Vol pozna svojega gospodarja in osel jasli svojega gospoda; pa Izrael mene ne pozna in moje ljudstvo ne razume“.

Da vam zglede drugih v posnemo podam, čujte, kako neverni Turki ravnajo. Kader v svojo molitveno hišo gredó, izzujejo si namreč čevlje, preden prag prestopijo in se tako pobožno in spoštljivo vedejo, da bi se lahko kristijani zgedovali nad njimi. Da vam pa tudi keršanske zglede pred oči postavim, spomnite se evangelijskega colnarja, ki je pri tempeljnovih vratih obstal in še oči si ni upal povzdigniti, ampak terkal je na svoje persi rekoč: „Bog, bodi . . . Pripoveduje se tudi od nekterih svetnikov, da so bili s takim spoštovanjem v cerkvi napolnjeni, da iz straha pred božjim veličastvom se še upali niso, kam pljuniti ali pa altarju herbet obrniti; akoravno pa to nam ni prepovedano, vendar nam očitno kaže, kakšna čast da tem izvoljenim mestom sliši, kjer po pričevanju sv. Krizostoma angelji božji pri sv. maši trumama altar obdajajo in Jezusa molijo.

Naj bo torej sad mojega današnjega govorjenja, vam prav živo gorečnost za čast božje hiše vcepiti, vas s sv. strahom navdati do tega sv. mesta, da ničesar ne delate ali pa mislite, kar bi bilo veličastvu najvišega nasproti, da pa tudi iz serca radi darujete, kedar gre za čast božjo in za kinč njegove posvečene hiše.

S k l e p.

• Prečudno prikazen je sv. Janez imel, kakor nam dananšnje sv. branje pravi. Vidil je namreč sv. mesto, novi Jeruzalem priti iz nebes dol od Boga, naravnano kakor nevesto, okinčano za svojega ženina. In je slišal velik glas iz trona govoriti: Glej! prebivališče božje z ljudmi in prebival bo ž njimi in oni bodo njegovo ljudstvo in Bog sam njih Bog bo ž njimi.“ In kateri je sedel na tronu, rekel je: Glej novo storim vse. Toto prikazen vidimo na pol že na tem svetu dopolnjeno; zakaj sv. mesto, nebeški Jeruzalem to je vsaka božja hiša, kjer Bog vsred svojega ljudstva kraljuje in svojim izvoljenim dobrote deli! O da bi le bila vsaka cerkev kakor draga nevesta prijazno okinčana svojemu nebeškemu ženinu Jezusu, mesto, nad katerim on svoje dopadanje ima!

Da bi se pa tudi kristijani v njej lepo in po keršansko obnašali, kakor taki, ki ime svojega Boga in znamenje njegovo na svojem čelu nosijo, da bi jih bilo lahko iz vsega obnašanja spoznati, da so otroci božji, prijatelji Jezusovi! Iz te pozemeljske cerkve božje pojdemo potem v tisto prečudno nebeško mesto Jeruzalem, vse novo in krasno, ki ne potrebuje ne solnca ne lune, da bi svetila v njem, zakaj veličastvo božje ga razsvitljuje in njegovo svetilo je Jagnje božje. Toda nič omadežanega noter ne pojde, tudi nič, kar gnjusobo dela in laž, ampak le tisti, kateri so zapisani v Jagnjetovih bukvah življenja! V to mesto, daj nam usmiljeni Bog priti, po zasluženji našega Gospoda Jezusa Kristusa. Amen.

Pridiga za roženkransko nedeljo.

(Zakaj molitev sv. roženkranca dandanašnji nima tolike moči, ko nekdam; poslov. —f—.)

„Ovenčajmo se z rožami, preden svenejo.“ Modrostne b. 2, 8.)

V v o d.

„Ovenčajmo si čelo s cveticami, preden vsahnejo,“ govorijo po modrostnih bukvah posvetni ljudje, otroci tega sveta. Tako vne-majo eden družega, naj uživajo posvetne sladnosti. Hudoben je scer njih namen, besede pa so lepe, in ne morem se zderžati, da jih njim iz ust vzamem, in zasučem na današni s. praznik: „Oven-čajmo se s cveticami,“ rečem toraj vsem zbranim častivcem pre-čiste Device, da bi jih s tem za molitev s rožnikranca vnel, in k opravljanju te pobožnosti vžgal. Ta molitev je dokaj Bogu in Ma-teri Božji dopadljiva nam revnim grešnikom dokaj koristna, in peklenskim duhovom pa strašna: „Ovenčajmo se toraj s cvetli-cami, preden vsahnejo.“

Zakaj pa pravim „preden vsahnejo?“ ne tje v en dan brez vzroka. Prišel je žalostni čas, da se ljudje že za to toliko koristno molitev tudi ne zmenijo več toliko, ter je od due do dne bolj opuščajo; tako clo, da se nam je bati, da bi skrivnostne rože, s kterimi je cerkev nebeško kraljico že več ko 700 (skoraj 800) let častila, ne vsahnile. — Ne terdim scer, da se je molitev sv. rožnikranca dan današni že popolno opustila; vender le to vpra-šam: V prvih časih so ljudje s pobožno molitevjo s rožnikranca toliko gnad od Boga prejeli, toliko zmot in toliko grehov pokončali kako, da mi zdaj kaj tacega od te molitve ne zadobivljamo? — Odgovor na to bom dans razložil, ter povedal, da sta sosebna dva vzroka, da nam sv. roženkranc toliko ne koristi kakor nekdam. In prvi

vzrok je ta, ker s. rožnikranca ne molimo več tako kakor bi ga imeli; drugi vzrok pa je ta, de pri te molitvi nič več ne premišljujemo tega, kar bi imeli premišljevati. Razdelil bom torej svojo pridigo tako :

Marija s to molitvijo ne dobiva več, kar od kristjanov tirja; kristjani pa tudi ne dobivajo več, kar od Marije želijo dobiti. Zakaj da ne, smo zgorej povedali. Tedaj rečem :

I. Marija s to našo pobožnostjo (molitevjo) ne prejme več, kar od nas želi: spokorjenja grešnikov namreč in pobolšanja; ker pri tej molitvi ne premišljujemo več, kar bi premišljevati imeli; in

II. Mi od Marije s to molitvijo več ne zadobimo, kar od nje poželimo, milosti in dobrote; ker sv. rožnikranca več ne molimo, kakor bi ga moliti imeli. Le zvesto poslušajte!

I. Del.

Vse je bilo pusto in prazno, ko je Bog svet vstvaril, tema jo je obdajala, voda zalivala krog in krog. Ko pa je vsegamogočni stvarnik besedo izustil: Naj luč postane, in se voda v morje razlija, zemlja ozeleni, jo solnce in luna rassvitlja, jo ptice in druge živali napolnijo, tedaj je bila zemlja vsa prenarajena, vsa prerajena.

Gosta tema krivovere in družih pregreh je zemljo pokrivala za časa bogoljubnega mniha, s. Dominika; čednosti so bile redko viditi, dobre dela so skoraj zginile ž nje. Bila je obraščena s ternjem in osatom, s ternjem in osatom praznih vraž, nejevere in krivovere. Bila je grozna tema po vsem svetu. — Pobožni Dominik zdihuje, joka, moli noč in dan, se biči neusmiljeno in oestro pokori, da bi s pripomočjo Matere Božje sprosil od Boga luč razsvitljenja za one, „ki v tamotah, in v smertni senci hodijo.“ — In glej, kakor na božjo vsegamogočno besedo: „Bodi luč“ se je po vsem svetu luč razlila. V nekem logu ne dalječ od mesta Toloza se mu nebeška kraljica v neizrečeni svitlobi prikaže, in ga uči molitev, ki jo s. rožnikranec imenujemo, da bi tisto ne le sam molil, ampak tudi ljudem oznanoval, kristjanom povsod priporočal, grešnike ž njo k pokori budil, spokorjene k stanovitnosti v nemal, zmotence in kri-

voverce zmot rešil, in vse Kristusu spet pridobil. Mož dela, se trudi, oznanuje in priporočuje po zapovedi Božje matere molitev sv. rožnikranca; ljudje ga poslušajo, vbogajo, molijo in se pokorijo, tako da se je o kratkem ves svet prenovil. „Čudovite spokorjenja se godé, piše nam Alan, duh pokore komaj še tleči se spet oživlja in zdi se, kakor da bi se bili ljudje v pozemlske angele premenili“.

Kako je pač mogoče, mislil si bo marsikdo, da se je z molitevjo sv. rožnikranca marsikteri terdovraten grešnik čudovito spokoril? Kako da se je to godilo, pové nam papež Pij V. prav lepo. „Premišljevanje svetih skrivnost“ (v rožnikranc zapletenih), pravi on, „je kristjane ogrelo, molitev jih je vnela, in v vse druge ljudi spremenila“; tako da po vsi pravici terditi smemo; „molitev sv. rožnikranca je svet prerodila“.

Dandanašnji se scer tu in tam molitev sv. rožnikranca bolj in bolj opušča; vendar pa se le še marsikje pogostoma moli; ali vendar ne več s toliko koristijo, ko nekdej, kako je to? Kar sem pred povedal, spet ponavljam: Zato, ker Marija od nas več ne zabobi, kar želi, spokorjenja namreč grešnikov in poboljšanja; in zakaj ne? Zato, ker pri molitvi sv. rožnikranca nič več ne premišljujemo, kar bi premišljevali imeli, in ker svetih skrivnost Kristusovega včlovečenja, terpljenja, vstajenja itd. v tej prelepi molitvi zapopadenih, ne premišljujemo, je tudi naše srece merzlo in ledeno, in akoravno sv. rožnikranc še tolikokrat molimo; vendar nam taka molitev le nič ne pomaga. — Mati božja pa, ko je sv. Dominika sv. rožnikranc moliti naučila, je ravno to želela, da bi ljudje sv. skrivnosti v tej molitvi premišljevali, s tem premišljevanjem veliko dobroto odrešenja spoznali, in tako svojo veliko nehvaležnost pregledali, svoje grehe obžalovali, se spokorili, poboljšali in na pravo pot vernili. — Ljudje so v prvem začetku te molitve jo tudi po volji in zapovedi Matere božje molili; zatorej jim je tudi ta molitev toliko milost in dobrot naklonila, kakor smo se prepričali. In ni dvomiti, da bi tudi dandanašnji še toliki sad obrodila, in tudi nam toliko duhovnih in telesnih dobrot donašala, ko bi sv. skrivnosti v tej prelepi molitvi zapopadene bolj resnobno premišljevali. — Kralj David svoj kraljevi grad v Jeruzalemskem mestu zapustivši pred svojim puntarskim sinom Absalomom beži. V mestu pa, dasiravno scer umni vojščak in verli vitez, za brambo kraljevega gradu ne pusti družega kakor 10 žen, da bi njegove zaklade varovale. (II. Preg. 15.) Kako napéno porečete, ali bo 10 slabih žen grad braniti v stanu? Naj bi bil hrabrih vojščakov zadostno število v njega posadil! Pa glej sv. Krizostom nam drugo pove, ter pravi, da je David to za

to storil, naj bi tako sin njegov toliko ložej v mesto prišel. David namreč je bil teh misli, puntarskega sina ne bo nič zmodrilo, kakor v grad stopi, kakor da ondi izbo, v kateri je bil rojen, hišo, v kateri je dorastel, mizo, pri kateri je izrejen, in vse kraje in kote vglada, v katerih je toliko dobrot od svojega dobrotljivega Očeta prejel. Ako vse to vidi, mislil je David, mora se moj sin zdriniti, in puntarsko orodje iz rok pometati.

Kakor David, je tudi Marija želela, z molitvijo sv. rožnikranca kristijane brezštevilnih dobrot opominjati, ktere jim je Bog dodelil, ker je svojega ljubelega Sina na svet poslal, ki je ondi v revščini na svet prišel, vbožno živel, neizrečeno terpel in clo na križu umerl. Prepričana je bila, da kristijani te sv. skrivnosti premišljevanje ne morejo tako terdega serca biti, da bi še delj ga s pregrehami in hudobijami žalili; ampak da se jim mora ledena skorja od serca odtergati, in k pokori in poboljšanju omečiti.

1. In če prav resnobno premislimo, kako da je edinorojeni božji Sin iz neskončne ljubezni do nas sv. nebesa zapustil, „človek postal, in kakor apostel pravi, samega sebe vničil“; če z zbranim duhom prevdarimo, kako vbogo in revno je v Betlehemskem blevcu na svet prišel, v jaslicah mraza vmiral, v tempeljnu se Bogu v dar ponudil, in si le pomankanje in terpljenje izvolil; če si na vse to prav živo spominjamo; ali je mogoče, da bi se naše serce ljubezni do njega ne vnelo, ki nas je prvi ljubil, in iz ljubezni do nas toliko storil!

2. In če si k sercu vzamemo, kako je božji Sin zavolj naših grehov na oljski gori v neizrečeni žalosti kopernel, in kervavi pot potil, kako so ga zavolj naših grehov neusmiljeno bičali, kervavo topli, kako so mu na sveto glavo ternjevo krono posadili zavolj naših hudobij, kako je zavolj naših hudobij pod težkim križem medlel, kako da so ga le zavolj naših pregreh na križ pribili in umorili, oh, kdo je v stanu toliko neobčutljiv biti in terdega serca, da bi ne spoznal, kako gerda, nemarna, nagnusna da je pregreha, ki je sam božji Sin, da nas je rešil, clo svojo kri prelil in svoje življenje dal! „Nikakor, pravi Tertulijan, greh gospodovati ne more v sercu, ktero spomin terpljenja Jezusa Kristusa v sebi nosi!“

3. Ako poslednjič še tudi pomislimo, kako da je božji Sin veličastno od mertvih vstal; kako da je častito v nebesa šel; kako da je terpečim apostelnom tolažnika sv. Duba poslal; ali nam ne bo ta misel vero pomnožila, nas v zaupanju poterdila, in našo ljubezen oživila? — In če se Marije spominjamo, ki jo je njeni

ljubi Sin v svete nebesa vzal, na desnico Očeta posadil, jo v solčno svetlobo oblekel, ji luno pod nogo postavil, in glavo z dvanajsterimi zvezdami olepšal, ter jo kraljico nebes in zemlje povišal; — oh če si tega spominjamo, ali se nam ne bo serce od zemlje odtergalo, in od posvetnih dobrot odluščilo, ter le gor si želelo, in tje hrepenelo, kjer mati Marija v večnem veselju živi?

Zakaj me toraj še poprašujete, da nam molitev sv. rožnikranca nič več toliko ne koristi, kakor prvim molivcem te prelepe molitve? Glej, nar potrebnjšega nam manjka, premišljevanja sv. skrivnost v tej predragi molitvi zapopadenih. — Ali veste, zakaj se je desni razbojnik še zadnje minuto poboljšal? Zato, ko je, kakor Siran pravi, nepremakljivo poterpežljivost umirajočega Zveličarja pred očmi imel in premišljeval: „Ko vidi poterpežljivost Kristusovo, prevzame ga žalost, da milosti prosi, in jo je tudi pri tej priči sprejel!“ — Razbojnik na levisi pa je terdovraten, „ker življenja, ki je tik njega na križu viselo, ni hotel spoznati“, kakor Lorenc Justinian govori. — Taka je tudi znam: Ali se boš mar napuhu vdal in lakomnosti štel, če pomisliš, kader s. rožnikranc moliš, kako ponižen in reven da je Jezus bil ves čas življenja na svetu? — Ali te bo mar še sleherna besedica ogrela, in v jezo in preklinovanje zapeljala, ako si spomniš, kako da je Jezus molčal in voljno terpel, ko je bil po krivem tožen, zapluvan, zasramovan, neusmiljeno bičan in križan? — In če se na njegovo veličastvo spomniš, ki ga zdaj po dokončanem terpljenju vživa, ali boš še v vsakem terpljenju nejevoljen? O ne, marveč se boš veselil, da terpiš, „ker terpljenje tega sveta se ne da primeriti s častjo, ko bo nad nami razodeta na unem svetu.“

Kakor levi razbojnik tudi mi Kristusovega življenja in njegove smerti nič več ne premišljujemo; in kader sv. rožnikranc molimo, si nič več ne spominjamo, kdo je tisti, ki je za nas človek postal — terpel, in umerl; tudi mi po njegovem sv. zgledu nič več ne živimo; — tudi mi, da kratko povem, nič več ne premišljujemo, kar bi pri sv. roženkrancu premišljevati imeli. Zatorej tudi Mati Božja s to molitvijo od nas več ne prejeme, kar bi rada imela, spokorjenje grešnikov namreč in pobolšanje. Toda žalibog! tudi mi več od Marije ne zadobivamo, kar od nje terjamo — milost namreč in dobrote: — in zakaj ne? Zato ker sv. rožnikranca ne molimo, kakor bi ga moliti imeli!

II. Del.

„Molivci so trojni, kakor sv. Bonaventura pravi: nekteri samo z ustmi molijo; drugi s srcem; tretji pa z ustmi in srcem. Pervi so hinavci, drugi so pobožni, in tretji smemo prave (popolnoma) molivce imenovati.“ Kar tu od molitve sploh velja, velja tudi od molitve sv. rožnikrance. Želiš tedej sv. rožnikranc prav moliti, moli ga z zbranim duhom, — moli ga s pobožnostjo — moli ga s terdnim zaupanjem, da dosežeš, kar prosiš. — Toda le preradi pozabimo, kader sv. rožnikranc molimo, kako da ga moramo moliti, ker ga le večidel molimo:

a) z rastresenim duhom, še večkrat pa:

b) tako da serce nič ne občuti, in narvečkrat:

c) brez terdnega zaupanja na neskončno Jezusovo zasluženje in Marijino priprošnjo.

Ni čuda tedaj, da si s takošno molitvijo milosti in dobrot od Marije ne sprosimo, ktere bi radi imeli.

a) Pogostoma, pravim, molimo sv. rožnikranc rastreseno, brez zbranega duha. Dobro je, si mislimo, da le vse besede izgovarjamo, nič ne izpuščamo, in očenaše in češčena si Marija natanko na molek naštevamo. Da bi pa tudi misli naše besede spremljevale, ni nam mar. — Kristus, pa, ki nas moliti uči, nam clo pravi, da naj se v čumnato zaklenemo, duri za seboj sapahnemo, in molimo. Kaj pravite, zakaj neki? Saj vendar očitna molitev ni ravno gerda, in marsikterokrat je clo koristna! Kristus s temi besedami ni mislil očitne molitve grajati. Dobro je vedel, da je koristna, ker ž njo bližnjemu lep zgled dajemo, in ga k molitvi napeljujemo. Hotel je pa s tem povedati, naj se rastresenosti varujemo pri molitvi toliko potrebni, toraj nam tihoto in samoto priporoča. — Mi ga pa le nočemo poslušati, in molimo tje v en dan v vse druge misli zatopljeni. Kakor metulj od enega zeliša do drugega leta, tako so tudi naše misli med molitevjo zdaj z evangeljskimi povabljenici pri kupčiji in kmetiji; — zdaj z bogatim pri obedih in pijačinah; — zdaj z zgubljenim sinom v veselih tovaršijah in posvetnih sladnostih: — in če se tudi z aposteljni

ponašamo, da hočemo za Jezusa vse prebiti, vendar smo le ravno s temi aposteljni zaspani in otožni, kakor hitro v sv. rožnikranecu do Oljske gore primolimo. — Se le pravi to prav moliti? Ali ni to hinavska molitev, ki na jeziku tiči, od ktere pa serce nič ne ve? Bo le Bog tako molitev uslišal, in Marija njo ljubila? — Poslušajte, kaj je nekdanj Marija sama nekemu tako lahko mišljenemu molivcu sv. rožnikranca govorila: „Da bo tvoja molitev nebeški kraljici dopadljiva, ne nosi jej zvenjenih, gnilih cvetlic, ampak spleti ji venec iz lepih in čvrstnih rož; ktere jej pa zdaj daruješ, te so brez duha in svitlobe.“

2. Drugi, kader sv. rožnikranc molijo, se varujejo scer raztresenosti duha, toda občutja njim maujka. Molijo in molijo, njih serce pa je le vedno ledeno, ne da bi se njih vera pomnožila, ne da bi se njih upanje bolj vterdilo, ne da bi se usmiljenje zvišalo, ne da bi hvaležnost večja prihajala v sercu. Gladko in lepo jim teče molitev iz ust, toda serce ne ve zato, kakor že prerok Izaija (29,) zdihuje. Vse drugači nas sv. Pavl moliti uči: „Molim, piše Korinčanom, molim v duhu in s srcem“, t. j. ne le z zbranim duhom, temuč tudi s pobožnim srcem. — Veliko kristijanov pa je, ki molijo sv. rožnikranc, ali njih serce ni samo neobčutljivo, ampak tudi gerdo, od greha umazano. Njih molitev se ne dopade ne Bogu, ne Mariji. Podaj kraljici tudi nar lepše sadje, vzela ga ne bo, ako jej ga z gerdo, umazano roko ponudiš. In naj bi cvetlice, ko jih z molitevjo sv. rožnikranca Mariji v čast pleteš, še tako lepe bile in priserčene; nji, prečisti, neomadežni Devici, ne bodo všeč, dokler na kviško kipe iz serca, ki je od greha vsmrajeno. — Vendar pa ne rečem, da bi grešnik sv. rožnikranca ne smel moliti; velikoveč ga vsakemu grešniku toliko bolj pogosto moliti priporočam. Prejden ga pa moliš, o grešnik! obudi poprej popolnoma žalost nad svojimi pregrehami, in terdno skleni, nikakor več ne z grehom žaliti Sinu tiste, ktero boš zdaj z molitevjo sv. rožnikranca za nar srečnišo med ženami pozdravljal in počastil. Potlej pa moli, moli vneto in goreče sv. rožnikranc, in prosi ž njim Boga, naj ti sosebno gnado spokorjenja in poboljšanja dodeli, Mariji pa se priporočaj z molitevjo sv. rožnikranca, naj ti milost sprosi pri Bogu. To se pravi: Molimo sv. rožnikranc s terdnim zaupanjem!

3. Mi pa molimo sv. rožnikranc brez terdnega zaupanja na neskončno zasluženje Jezusovo in brez zaupanja na priprošnjo Marijino. „Bog le njega usliši, ki z zaupanjem moli“. (Mat. 21.) Kristjan pa, ki dvomi, ali bo prejel kar prosi, ali ne, je po besedah sv. Jakoba, „podoben valovom na morju, ki jih veter sem ter tje podi“.

Ko bi terdno zaupanje imeli, kader sv. rožnikranc molimo, o kako serčno bi proti nebu zdihovali in milo Boga prosili kar potrebujemo, in tudi prejeli bi, kar prosimo! —

a) Kader bi skrivnost včlovečenja Božjega premišljevali, prosili bi Boga za pravo ponižnost, — pri obiskovanju Elizabete bi prosili za pravo delavno ljubezen do bližnjega; — pri rojstvu zveličarja bi molili za pravo keršansko zaničevanje sveta; — pri darovanju Jezusa v tempeljnu bi prosili za popolno vdajo v sv. voljo Božjo; — in ko bi na besede prišli, da je Marija zgubljenega Jezusa v tempeljnu našla, prosili bi za milost, da bi Kristusa nikdar z grehom ne zgubili. —

b) Kader bi do tistega dela primolili, kateri nas na kervavi pot Odrešenika opominja, prosili bi za pravo serčno žalost nad svojimi grehi; — pri bičanju bi prosili za čednost čistosti in za zmago zoper hudo poželjenje; — pri kronanju bi molili za odpuščenje pregrehe, napuha in prevzetnosti; — kader molimo, kako da je Jezus težki križ nosil, prosili bi za stanovitno poterpežljivost; — in kader od Kristusovega križanja molimo, za gnado, da bi svoje poželjivo meso križati, svoje slabo poželjenje premagovati in mertviti zamogli.

c) Po premišljevanji skrivnosti Kristusovega častitega vstajenja bi naša vera rastla; — pri premišljevanju njegovega veličastnega vnebohoda bi se naše upanje vterdilo; — in pri premišljevanju prihoda sv. Duha nad aposteljne bi naša ljubezen do Boga vidoma bolj in bolj gorela; kader bi pa do častitega vnebovzetja Device Marije primolili, vnela bi se tudi v naših sercih večja želja po nebeški domovini; — in kader bi se na njeno kronanje v nebesih spomnili, prosili bi za gnado stanovitnosti, da bi ž njo tudi mi do konca stanovitni se večnega zveličanja vdeležili. — Glej, tako bi molili sv. rožnikranc, ko bi, kader molimo, prav terdno zaupanje imeli na neskončno zasluženje Jezusa Kristusa, in priprošnje naše ljube matere, častite device Marije. — Pri molitvi nam pa tako pogosto zbranega duha, — še večkrat občutljivega, pobožnega serca, in skoraj vselej terdnega zaupanja primanjkuje, ni čuda, da s to pobožnostjo (sv. rožnikranca) ne dobimo več, kar bi od Marije radi, t. j. gnade in milosti, ki nam jih od Boga in Kristusa sprosi; ker sv. rožnikranca ne molimo več tako, kakor bi ga moliti imeli. — Tako, glejte, sveti rožnikranc od dne do dne bolj vsahuje. —

S k l e p.

Predej pa danes raz sebe gremo, sklenimo, da ne bomo več tako slabo molili. Saj vidimo, pobožnost sv. rožnikranca dandanašnji peša in slabi, ker ga več ne molimo, kakor se moliti mora, in ne premišljujemo, kar bi bili premišljevatil dolžni. Vemo pa tudi, s koliko gorečnostjo so nekdaž tudi nar viši gospodje, papeži in škofje, kralji in knezi, in tisuč in tisuč drugih ljudi to sv. molitev molili in clo sledni dan opravljali. Kaj pa mi? ali ne bomo rajši po njih zgledu ravnali, in sv. rožnikranc z vso gorečnostjo in pogostoma molili, kakor pa za dandanašnjim mlačnim svetom hodili, in to prelepo toliko koristno molitev opuščali?

Poslušajte, kako je sv. Francišk Salezijan, Genevski škof, ravnal. Noč in dan se je trudil za zveličanje svoje, in svojih ovčič, tisuče krivovercev je na pravo pot pripravil, kristjanov brez števila za pobožno življenje vnel, in vendar sred tolicih opravil ni pozabil, sv. rožnikranc sleherni dan moliti, njega sv. skrivnosti premišljevatil, in v ta namen celo uro obračati. Ko je nekega dne ves vtruden od duhovskih opravil, pridig, nauk, spovedovanja do terde noči vendar še sv. rožnikranc v roke vzel, in moliti začel, reče mu eden pričujočih, naj bi tudi vsaj za počitek kaj poskerbel, in sv. rožnikranc za drugi dan odložil; kaj mu odgovori sv. škof? „Prijatelj! mu reče, kar smo še danes opraviti v stanu, nikar na juterni dan ne odkladajmo!“ O da bi si te besede sv. škofa vsi lenobni kristjani k sereu vzeli, posebno pa tisti merzli gospodarji in tiste oterpne gospodinje, ki že zavoljo sleherne tudi še tako majhne stvarice molitev sv. rožnikranca opuščajo, ali pa še clo v veliko pohujšanje svojih otrok in poslov to zlato molitev popolnoma zanemarjajo, ter je celo leto ne molijo. Oj, kristijani! tacih ne posnemajmo, marveč eden drugoga k molitvi vnemajmo, posebno k molitvi sv. rožnikranca, zakaj žalostne čase smo doživeli, mračiti se je jelo, vera nam peša, nedolžnosti lepe rože venijo in vsahujejo, dobrih del svitla luč vgasuje, pobožnost in bogaboječnost svet zapuščate; huda slana pregreh in hudobije zemljo pokrivata; in morebiti ni dalječ več večne zime večna noč — večna noč pogube grešnikov. — Torej na noge, da nam ne odide dragi čas zveličanja. Delajmo dobro, dokler je še čas, zakaj pride noč, da nobeden več delal ne bo. Posebno pa radi in prav molimo, zlasti zlato molitev sv. rožnikranca: „Ovenčajmo se z rožami, preden posahnejo.“ Amen.

Kratko — pa dobro.

13. pobinkoštna nedelja.

Od spovedi; (poprej ni bilo prostora.)

„Pojdite in pokažite se duhovnom“. Luk. 17, 14.

Vvod. Potoval je Jezus v Jeruzalem; ko se neki vasi bliža, pride mu na proti 10 gobovih mož. Ti zavoljo gerde bolezni niso smeli med ljudmi stanovati, temoč so . . . Te sirote so Jezusa prosili, naj jih ozdravi. Jezus jim pa reče: „Pojdite in . . .“ Šli so do duhovnih, pa že na poti ozdravljeni in očiščeni. — Gobovi možje so živa podoba nas ubogih grešnikov. Torej Jezusove besede: „Pojdite in . . .“ tudi nam veljajo; tudi nam grešnikom Jezus kliče: „Pojdite in . . .“ Toraj hočemo premišljevati resnico: „Duhovniki nas grehov očiščujejo“.

Razlaga. Gerda, kužljiva in nevarna bolezen so bile gobe; pa še gerši je greh. Gobovih se je Jezus usmilil; tudi nas grešnikov ni pozabil. Pošilja tudi nas k duhovnikom, naj nas . . . Toraj je prvi nauk ta-le :

1. Duhovniki nam v spovednici grehe odpuščajo po božjej oblasti. Kaj bom duhovniku — slabemu človeku — grehe pravil, godernjajo nasprotniki spovedi. Drugi spet pravijo: Saj spovedniku nič nisem žalega storil, le Boga sem žalil; kako mi zamore duhovnik grehe odpustiti? Res, da je spovednik slab, grešen človek, — da si le Boga žalil, in da ti le Bog zamore storjeno mu razžaljenje odpustiti. Pa kje hočeš Boga iskati, da bi ga za odpuščanje prosil, da bi iz njegovih ust zaslišal: „Tvoji grehi . . .“ Nikoli bi ne vedel, da ti je Bog odpustil, nikoli bi ne imel mirne vesti . . . Kolika sreča toraj, da ti Jezus kliče: „Pojdi in skaži se duhovnom . . . Zatoraj je dal po vstajenji svojim aposteljnem oblast, grehe odpuščati: „Kakor je Oče mene poslal . . .“ Toraj spoved že od časov apost. . . vselej v kat. cerkvi; in še zdaj odpuščajo po božjej oblasti.

2. Duhovniki v spovednici sedijo na božjem mestu, to je druga resnica. Tega nas opominja molitev: Jaz ubogi grešnik . . . vi sedite na božjem mestu . . . Torej pripravljajmo se zvesto: Izprašujmo na tanko svojo vest, Bogu ne moremo skrivati nobenega greha . . . Stopimo ponižni in zgrevani pred spovednika, kakor bi stali pred božjim sodnikom in kažimo vse to v celi obnaši, v besedi in v djanji. Poslušajmo zvesto nauke in opomine božjega namestnika . . .

3. Duhovniki v spovednici sodijo v božjem imeni, to je tretja resnica. Huda bo rajtenga za duhovnike, kako so spovedovali; toraj vse delajo v spovednici v božjem imeni. Naj ti grehov odvežejo ali ne, vse v božjem imeni; ne bodi torej nejevoljen, ako odveze ne dobiš. Naj ti naložijo težko ali lahko pokoro: vse v božjem imeni. Bodi toraj pripravljen, vse na tanko opravljati: poverni škodo, varuj se priložnosti, odpusti razžaljeuje . . . Nauke ti dajejo v božjem imeni: Nosi jih tudi doma v svojem srcu in ravnaj po njih.

Sklep. Povej povest: kako je Elizej ozdravil Naamana s tim, da ga je k Jordanu poslal. Jezus nas pa pošilja k duhovnikom . . . Ne zabite: da duhovniki v spovednici (ponavljajo se vse tri resnice). Toraj radi in pobožno hodite v spovednice, da se ozdravite svojih dušnih gob in očistite svojih grehov. Amen.

18. pobinkoštna nedelja.

(Vozimo se po morji pa kam?)

„Tisti čas je Jezus stopil v čolnic, se je prepeljal in je prišel v svoje mesto.“

Mat. 9, 1.

Vvod. Jezus se je vozil po morju in prišel v svoje mesto Kafarnaum. Ali ta voznja po morji ni podoba našega življenja? Sv. pismo pravi: „Naše življenje je kakor ladja, ktera po valečem morju splava“ (Modr. 5, 10.) Sv. papež Gregor piše: „Naše življenje je podobno voznji po morji. Naj stojimo, sedimo, ležimo, vedno gre naša voznja naprej kakor ladja z napetimi jadri“. To

resnico hočemo danes preiščevati in pravim: 1. Vozimo se po nevarnem morju; 2. vozimo se v varnem čolniču in 3. vozimo se v sv. nebesa.

Razlaga. Vera in skušnja nas učite:

1. da se vozimo po nevarnem morju. Morska voda je grenka, ali ni grenko tudi naše življenje. Kako se moramo truditi za vsakdanji kruh; koliko prenašati križev in težav, bolezni itd. . . Po morji so skale in vertinci: ali ne proti tudi nam veliko nevarnost? V hudo nas vleče naše meso, hudobni svet in hudič: Kako sterm je pot in kako oske so vrata, ki . . . Usmiljeni Bog, ki noče, da bi se kdo pogubil, temveč želi, da bi se vsi zveličali, pripravil nam je čolnič, v katerem se varno vozimo po tem nevarnem morju in ta

2. varni čolnič je sv. kat. cerkev. Sam Bog je napravil ta čolnič. „Ti si Peter, skala in na te bom zidal . . . pravi Jezus. Pri sv. kerstu smo stopili v ta čolnič. In zvezda, ktera nam kaže pravo pot je božji nauk sv. cerkve. Jezus je klical: „Jaz sem pot, resnica . . . Tako sv. cerkev, ki hrani Jez. božji nauk. Brešno na vožnji deli nam sv. cerkev po sv. zakramentih, posebno v presv. zakramentu rešnj. Telesa. — Ako pa smo pravo pot zgrešili, pokaže se nam druga zvezdica, ki nam pot nazaj kaže k Očetu, to v zakr. sv. pokore. — In kader se naša vožnja bliža h kraju, pomaga nam spet sv. cerkev, da srečno dokončamo svoj tek, — daje potrebne pomoči v zakramentu poslednjega olja. In kam nas pripelje ta čolnič?

3. Vozimo se v sv. nebesa. Naj rajše se je Jezus mudil v Kafarnaumu, zatoraj tudi „njegovo mesto“. Kje pa je naše mesto, kam se vozimo mi? Že mali katekizem nas uči, čemu je Bog človeka stvaril? Ja za nebesa nas je Bog stvaril; da nas v nebesa pripravi, poslal je svojega Sina, naj za nas terpi, umerje in tako nam nebesa odpre: „Gospod noče, da bi se kdo pogubil, temuč da se vsi k pokori obernejo“. (II. Pet. 3, 9.) Proti nebesom gre toraj naša vožnja, in kako lepa je ta neb. domovina! „Česar nobeno oko še ni vidilo . . . „Oj življenje večno, življenje večno srečno, zdihuje sv. Avguštin, kjer je veselje brez žalovanja, počivanje brez truda, visokost brez straha, premoženje brez zgube, zdravje brez bolezni, obilnost brez pomanjkanja; kjer mladost nikoli ne postara, življenje ne konča, lepota ne blede, ljubezen ne slabi, in se veselje nikdar ne pomanjša“.

Sklep. More se povedati, kako je Kolumb iskal, koliko prestal in kako se razveselil, ko je zagledal Ameriko. Ali se bomo mar mi menj prizadevali za nebesa? Ali se bolj bali, ko imamo toliko varen čolnič? Ali se bomo mar mi manj veselili priti v sv. nebesa? Naša vožnja gre proti nebesam. — „naj velja, kar rado, nebesa morajo naše biti!“ Amen.

19. pobinkoštna nedelja.

(Jezus Kristus naš kralj — mi njegovi podložni.)

„Nebesko kraljestvo je podobno kralju, kateri je napravil ženitnico svojemu sinu“.

Mat. 22, 1.

Vvod. Izraelci so nekdam klicali: „Daj nam kralja“. Samuel se je branil, pa Bog mu je zaukazal, naj jim da kralja. Nam ni treba klicati tako mi imamo kralja. Nebesko kraljestvo je podobno kralju . . . in kdo je ta kralj? Ta kralj je Jezus Kristus. In to resnico hočemo premišljevati in jaz rečem: „Jezus Kristus je naš kralj — mi smo njegovi podložni“.

Razlaga. „Povejte hčeri Sion: Glej tvoj kralj pride . . . tako prerok; ta kralj je J. Kr. in ta je:

a) mogočen kralj. Jezus Kristus sam pravi: „Meni je dana vsa oblast . . . sv. Pavl imenuje Jezusa kralja vseh kraljev . . . in sv. Janez v skrivnem razodenju popisuje, kako pride Jez. enkrat sodit žive in mertve. In tudi dan. evang. nam popisuje, kako kliče svoje hlapce in kaznuje.

b) pravičen kralj. Posveten kralj pri vsej dobri volji ne ve vsega, in ne more vsega po pravici . . . Jezus pa vse ve in more: „Ne bojte se tistih, ki morejo le truplo umoriti, duše pa . . . Mesto Jeruzalem ni poslušalo Jez. klica, — kako se mu je godilo? Hlapec ni imel oblačila, kaka se mu godi? Uni so se veselili in gostovali, on pa . . . Pravičen je; toraj so clo Judje rekli, da J. ne gleda na nikogar, temveč uči božjo pot po pravici . . .

c) usmiljen kralj. Koliko je storil, da nas je pridobil? Vsem kliče: „Pridite k meni vsi, ki ste obloženi . . . Ako kdo posvetnega kralja žali, gorje mu pri tej priči? Kako pa Jezus dela? On prizanaša, dolgo čaka poboljšanja in je clo sv. zakramente postavil, da nam odpušča storjeno mu razžaljenje. — Tak kralj nam je Jezus — mi smo toraj njegovi podložni. Kaj naj storimo?

1. Častimo svojega kralja! Kako pa? Tako da se k njemu zatekamo in ga na pomoč kličemo v vseh potrebah: „Karkoli bote prosili v mojem imenu . . . Tako da ga v cerkvi radi obiskujemo, se pred njim priklanjamo: „V njegovem imenu naj se vklanajo vse kolena nad zemljo . . . tako da njegove podobe, sv. cerkve v časti imamo, jih zaljšamo . . .

2. Ubogajmo svojega kralja! Pri sv. kerstu in pri sv. birni smo obljubili, da se hočemo držati Jezusove in njegove sv. cerkve. Ne zabimo teh sv. obljub! Ali pa smo pokorni Jez. Kristusu in njegovi sv. cerkvi. Le pomislimo kratko, kaj on zapoveduje, kaj pa mi počenjamo! (Se omenja ta ali una Jezusova postava po potrebi).

3. Ljubimo svojega kralja! „Veče ljubezni nima, kakor je ta, da kdo življenje . . . Jezus ga je dal za nas, kaj pa mu mi nasproti dajemo? Ljubimo svojo neumerjočo dušo, ktera je stvarjena po božji podobi in za katero je Jezus dal svoje življenje . . . Ljubimo svojega bližnjega: „Karkoli ste naj manjšemu . . . to ste meni storili. Ljubimo Jezusov sv. nauk in vse, kar nas na Jezusa spominja, posebno ljubimo njegovo sv. nevesto, sv. cerkev, ki se naše dni toliko preganja! . . .

Sklep. Lepo je, ako se vojaki in podložni terdno deržijo svojega kralja. Tudi mi to delajmo in deržimo se svojega cesarja. Pa zraven cesarja imamo še kralja v nebesih Jezusa Kristusa. On je kralj naj mogočnejši . . . Bodimo mu zvesti podložni: Častimo ga . . . Tako bomo posedli mesto, ktero ima nam pripravljeno v svojem kraljestvu! Amen.

20. pobinkoštna nedelja.

(Vse za katoliško vero.)

„Veroval je on in njegova hiša.“ Jan. 4, 53.

Vvod. Slišal je kraljič nekaj praviti od Jezusa in njegovih čudežev. Podá se v svoji sili k Jezusu in vera mu pomaga: Jez. mu ozdravi bolnega sina. Hvaležno pa je kraljič Jezusovo vero sprejel in se je terdno držal in njegova hiša. Ravno ta vera v Jezusa pa med nami peša in pojema, zatoraj vas hočem v tej sv. veri poterditi; pa kako? Pokazal vam bom, da nam že naša pamet pove in priča, da je naša vera prava in vredna, da jo verujemo!

Razlaga. Naša vera se nam prava in resnična kaže, naj gledamo na to: a) kar uči, b) kako uči in c) čemu tako uči.

a) Kaj uči naša vera? Celo človeštvo je tičalo v globoki tmini nevednosti in pregrehe, bogove je molilo, svoje otroke klalo . . . Jezus pride in prižge luč, da hodimo v solncu resnice in pravice. Zdaj poznamo pravega Boga in pot, ki k njemu pelje . . . zdaj vemo, kako visoke vrednosti da je vsak človek, da smo vsi otroci enega Očeta in bratje; — zdaj vemo, od kod greh, in po njem smert in nadloge; — zdaj vemo, da tistim, ki Boga ljubijo, vse dobro tekne; da zamoremo pričakovati odpuščanje grehov in božje pomoči v vseh svojih potrebah; — zdaj vemo, da nas po smerti čaka večno veselje, ako pobožno . . . Kdo si more kaj lepšega izmisliti in nam povedati: le Bog sam . . . Res, da uči tudi takih resnic, ki so nad našo pamet, ki jih razumeti ne moremo. Pa vera ja govori od Boga; Bog pa je nezapopadljiv, zatoraj mora tudi nauk od Boga presegati našo pamet. Vera ki nima skrivnost, ne more prava vera biti! In koliko vidimo okoli sebe skrivnih reči, ki so, akoravno jih ne razumevamo. —

b) Kako uči naša vera! Koliko ver je že bilo na svetu. Kako je slovela vera starih Egipčanov, Grekov in Rimcev; kam je prišla? Bogovi so razpadli, tempeljni razsuli in nauki razkadili! Kam so prišli vsi modrijani in njihovi nauki? Naša vera pa je,

kar je bila in kar bo do konca sveta. Kar je Bog učil Adama v sv. raju, kar so oznanovali očaki in preroki, to je Jezus poterdil, razširil in bolj popolnoma storil. — Kako učijo krivoverci? Tu ta, tam pa uni nauk: kolikor glav toliko ver. Kako pa je pri nas? Resnica je le ena, in toraj tudi prava vera le ena. Pojdi po celem svetu, in kjer najdeš katoličane, povsod najdeš eno in tisto katoliško vero. — In kar sv. cerkev uči, ne uči v svojem imenu, temveč v Jezusovem imenu in po razsvitljenji sv. Duha. Ljudje se motijo, modrijani so se vsi motili in drugi so jih zasmehovali: naša vera se pa poslanja na Boga, večno resnico: „Glejte! jaz sem pri vas do...“ Pošljem vam drugega tolažnika..

3. Čemu tako uči naša vera. Tudi drugi krivi učenički so terdili, da govorijo v božjem imenu; ali so pa to dopričali? Le naša vera ima priče in dokaze, da je od Boga, in zavoljo teh tako uči. Naša vera ima prerokovanja? Kdo more skrivnih in neznanih prigodb sto in sto let popred na tanko oznanovati? — Naša vera ima čudeže, ki so se godili pred vsem svetom in ki jih sovražniki niso mogli tajiti ali odvreči. — Naša vera ima tako moč, da premaguje naj hujše nasprotnike: cesarje in kralje že 18 let . . .

Sklep. Hvala Begu, da smo v tej sv. veri rojeni brez vsega zasluženja. V tej sv. veri pa tudi hočemo živeti in umreti, o Bog poterdi našo vero! Amen.

21. pobinkoštna nedelja.

(Naš račun in naš dolg pri Bogu.)

„Nebeško kraljestvo je podobno kralju, kateri je hotel obrajt delati s svojimi hlapci“. Mat. 18, 23.

Vvod. Prav usmiljeno je gospod ravnal s svojim hlapcem: celi dolg mu je odpustil. Gerdo pa se je obnašal neusmiljeni hlapec. Kdo je ta gospod, ki je obrajt narejal, in kdo je ta hlapec, s katerim je . . . Ta gospod je Bog sam in hlapci smo mi vsi: tudi z nami bo Bog obrajt narejal. Od tega tudi mi danes govorimo in pravim: 1. Mi vsi imamo obrajt pri Bogu; — 2. ta obrajt nam kaže velik dolg pri Bogu; — 3. kako bomo plačali ta veliki dolg pri Bogu?

Razlaga. Pogledjmo ljudi, kako živijo; poprašajmo jih, ali se spominjajo svojega Boga; kaj nam mar odgovoré? Kaj mi je za Boga mar! To ni prav:

1. Mi vsi imamo obrajt pri Bogu. Človek si stvarjen po božji podobi! Kdo te je stvaril, te redi in ohranja? Kristijan si, kdo te je posvetil in ti pripravil sv. vero, sv. zakramente in sv. nebesa? Kdo ti deli toliko neskončnih dobrot? „Kaj imaš, da nisi prejel . . . In taka je: velik obrajt imaš pri Bogu. Naj se ga še tako braniš, vesti si ne moreš iz serca stergati; vedno ti vse to očita. Slišiš zvonenje in pridige, vidiš pogrebe . . . kaj te vse to opominja: Račun imaš pri Bogu. Ako pa ta račun pregledamo, kaj pa vidimo?

2. Obrajt nam kaže velik dolg pri Bogu. Veliko je bil dolžen hlapec, pa še več mi. Ta dolg so naši grehi in koliko je naših grehov! Kako si obračal dobrote, ki si jih prejel od Boga? Kako delal s svojimi udi? Kako s sv. Jez. naukom, z zakramenti? Kako si živel v mladosti, kot mladeneč . . . kot starec? Gotovo, ako vse to premišljujemo, reči moremo, da je naših grehov več kot las in da je naš dolg neskončno velik pri Bogu.

3. Kako bomo plačali ta veliki dolg. To tirja pravica, da mora vsak dolg plačan biti; ali ne mislimo, da mar pri Bogu svojega dolga ne bomo plačevali? Je tacih, ki sanjajo, da je Bog usmiljeni in ljubi Oče, ki ne bo . . . pa ne pomislijo, da je tudi svet in pravičen. Tudi ta dolg mora plačan biti in kako ojstro. Poprašaj Jezusa in njegov križ, kako svet in pravičen da je Bog in tirja plačevanje za storjeni greh! Ne motimo in ne goljufujmo se: plačevati moramo svoj dolg. Tukaj na zemlji je še lahko: Vdeležiti se nam je treba Jezusovega zadostenja, on je naj večji in naj hujši del že plačal. Spoznati svoje grehe, jih zgrevati, spovedati, poboljšati se in pokoro delati, je treba in tako plačevati svoj dolg. In to ni taka težava, ložeja je, kakor tam v večnosti: tam je plačevanje brez mere in konea.

Sklep. Vsak dan molimo: „Odpusti nam naše dolge, kakor . . . Spoznajte, kako treba je tako moliti: Obrajt imamo pri Bogu, velik je naš dolg in plačan mora biti tukaj ali v večnosti. Ljubi moji! tukaj plačujmo in zdihujmo s sv. Avguštinom: O Bog! tukaj žgi in tepi, le tam v večnosti prizanesi! Amen.

Družba sv. Mohorja.

Bukve sv. Mohora se ravno razpošiljajo. Vsak ud družbe sv. Mohora dobí letos sedmero bukev, namreč 1. „Življenje svetnikov in svetnic božjih“ IV. snopič; 2. „Kristusovo življenje in smert“ II. snopič; 3. „Domače in tuje živali v podobah“ II. del; 4. „povest Perpetua ali afrikanski mučenci“ v Lésarjevi prestavi; 5. „Umni gospodar“ od Jančarja; 6. „Koledarček za leto 1870“; in kot pored za prihodnje leto „Friderik Baraga“ od prof. dr. Vončina.

Da bi pri tolikem številu bukev družba v prevelike dolgove ne zabredla, moral se je za to leto natančnejši imenik izpustiti.

Vsak naj sprejme svoje bukve v tistej dekaniji in fari, v kterej se je vpisal. Na pozneje spremembe stanovališča pri tolikem številu družnikov se nikakor ni moglo ozir jemati.

Družbin odbor.

Duhovske zadeve.

Kerška škofija. Povišana sta: Č. g. Serajnik Lovr. mestni fajmošter v Bliberci za dekana in konsist. svetovalca; dozdajni dekanjski oskerbnič in fajmošter na Jezeru č. g. Bergman Val. za konsist. svetovalca. Fare so dobili čč. gg.: faro Št. Jedert v Labudski dolini Mosier Jan., stolni kaplan v Celovcu; faro Sachsenburg mestni kaplan Oppelt Karl; kuracijo Oberhof provizor na Dobriču Keruler Mat.; za provizorja gresta čč. gg.; Brežan And., na Zilo in Urabl Fr. na Dobrič. Podlipnik Jan. ostane kot provizor v Št. Lenartu; za kaplane pridejo čč. gg.: Wieser Andr. v stolno cerkev, in Thahammer Domin. v glavno faro v Celovcu; Unterkreuter Leop. v Belak; Bittner Guid v Sovodje; Rebernik Jak. v Kaplo pri Dravi; Eder Jan. na Muto; Groeser Mat. v Nemško Kaplo; Lasnik Jož. v Metnico; Peterman Jož. v Št. Kocijan; Walder Lovr. v Požarnico, in Widovic Jan. v Kotmaro vas. — Umerl je č. g. Knaf Val., zlatomašnik, duhov. svetovalec in fajmošter v Št. Lenarti pri 7 studencih. R. I. P.

Lavantinska škofija. Poprava: č. g. Jan. Vraz ostane v Doberni, in g. Fr. Na prudnik prestavljen je v Loče; č. g. Bošt. Poznič postavljen je za kurata pri sv. Florijanu v Doliču. — Prestavljeni so čč. gg.: Jan. Zorko v Vitanje; Jan. Košar v Pilštanj; Ant. Suhač v spodnjo Polskavo; Jan. Jakopina v Kalobje; Jož. Pečar v Skale; Fr. Smrečnik k sv. Martinu pri slov. Gradcu; Šim. Gabrec v Slivnico, in Juri Šabot k sv. Križu pri Ljutomeru. — Čč. gg. novomašniki nastopijo službo: Mih. Bračko pri sv. Tomažu; Greg. Dupelnik v Rihuici; Kar. Gmajnar na Muti; Jan. Govedič v šent-Jurji pod Rivnikom; Jož. Hernah v Laporjem; Fr. Rojko pri sv. Joderti; Tom. Sivec v gornjem gradu; Kar. Vitmajer v gor. Polskavi; Ant. Lednik v Hajdini, in Fr. Zdolšek v Slivnici pri Celju.

Ljubljanska škofija. Č. g. Ant. Jakič je dobil faro Mokronog. Za provizorja gresta čč. gg.: Prim. Peterlin v Št. Lenart, in Mat. Jereb v Dražgoše. Naslednji čč. gg. so takole postavljeni: Jan. Ažmanek D. M. v Polje; Fr. Švajger, sem. duh., v Kočevje; Mat. Perjatelj, novoposv., tudi v Kočevje; Ant. Lušin, novoposv., v Selce; Jož. Pekovec, novoposv., v Selce; Ulrih Zupan gre za administr. v Leskovicu; Jož. Lukaec gre v Suhorje; Damij. Pavlič v Preserje; Jan. Vesel k sv. Trojici; Feliks Knific v šent-Vid pri Zatičini; Lorenc Gerjol v Lašice; Moric Goslar k sv. Križu pri Teržiči; Ant. Hočevvar, sem. duh., v stari Log na Kočevskem; Jan. Berlic, novoposv., v Kamno gorico; Peter Mohar v Šentjerneji, Fr. Kunstelj v Šempeter; Fr. Cirar v Rudolfovo; Juri Jaklič, sem. duh., v Gorje; Primož Jan v Naklo; Šim. Žužek na Jesenice; Val. Pečnik v Drago; Jak. Kalan, novoposv., v Škofjo loko; Ant. Domicelj v Sorico; Jan. Lapajne, sem. duh., gre v Dolino; Rajta. Kalan v Šmarije; Kar. Kurentz na Vače za benef.; Ign. Koren, novoposv., v Dragotuš. — G. Jož. Hostnik, bogoslovec je umrl 26. avg. v Šmartnem pri Litiji. R. I. P.

Terškaška škofija. P. n. g. El. Nazar. Stradi, infulirani stolni prošt v Kopru, se je prostovoljno odpovedal farni in dekanski službi. P. n. g. Mih. Gallo, kapitelski dekan, je postal tudi dekan za okrožje; čast. g. Fr. Petronio, korvikar in duh. pom., pa administrator omenjene mestne duhovnije. Preč. g. Jož. Brozina, častni korar koperski in kurat pri sv. Antonu, gre v pokoj. Č. g. Jan. Dragovina, novoposv., gre za duh. pom. v Žmin. Naslednji čast. gg. so novoposvečeni: Jož. Flegar, Anton Lupetina, Jož. Mikuš in Jož. Omers. — Fare: sv. Ivanac, sv. Anton pri Kopru in Vertenelio so izpisane do 3. oktobra t. l. — Umerla sta: č. g. Anton Kranjc, v Terstu v počitku in č. g. Val. Lakner v Gradcu v bolnišnici. R. I. P.